

復讐

泥沼

The quagmire
of revenge

の

ปล้นตม
แห่งการแก้แค้น
ในดินแดนไซโคพาร

ศุวาทิ อายุ เขียน
สุริยงวรุตติ สิริวิวัฒน์กุล แปล

復讐の泥沼

ปลักตมแห่งการแก้แค้น

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ศุวังกาภิ อายุ เขียน
สุริยงวรฤติ สิริวิวัฒน์กุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

การแก้แค้นสุดหักมุม แสนเซอร์เรียลของ “ไซโคพารายอดปริศมิต” แม่ดูเผินๆ เหมือนนอกเหตุเหนือผล แต่เราก็จะถูกดึงดูดให้ตามติดไปจนจบ ระหว่างทางจะมีเสียงหัวเราะปนความขม ขมแต่ไม่รู้คายบรรยายยาก อยากรู้ต่อว่าชะตากรรมของตัวเองจะเป็นอย่างไร อ่านจบก็ไม่ว่าจะเล่าตรงไหนให้เพื่อน ฟังก่อนดีเพราะความรู้สึกนึกคิดและการตัดสินใจของตัวละคร ช่างน่าฉงน สनเทห์ แปลกประหลาด พัวพันผันผวนจนหน้าสุดท้าย

หากคุณคิดว่าเป็นคือนิยายสืบสวนแบบเดิมๆ ที่มีคนดี คนเลว มีฆาตกร มีเหยื่อ ขอให้คุณวางความคาดหวังนั้นลงก่อนเปิดอ่าน เพราะ “ปลัดทมนแห่งการแก้แค้น” เปรียบเหมือนนิยายจิตวิทยาแหวกชนบ ที่ฉีกเข้าลึกไปในใจของคน ที่ “ไม่มีทางเลือก” ตัวเอกทั้งหลายช่างชอบกล แบายล ฉลาดแกมโกง และเดาทางไม่ได้ สมกับการเชือดฉากเบื้องหลังที่ย้อนแย้งไม่แพ้ตัวละคร คือการคำอวยวะเพื่อช่วยชีวิตคน

อิกริ หญิงสาวที่ดูน่าเห็นใจ แผลงสลาย กลับเผยเงามืดเมื่อแม่ใกล้ตาย คนรอบข้างดีตัวออกห่าง เธอจึงทำสิ่งที่ไม่เคยใครกล้าทำ ทำต่อเนื่องไม่หยุด ไม่หย่อน แม้ศพจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เธอก็ไม่มีแม้เวลาที่จะคิดทบทวน ตะลุยกไปข้างหน้าด้วยความหวังเต็มเปี่ยมในใจ

อีกด้าน ยากุชิ ชายแวนด้าลึกลับที่ต่อชีวิตตัวเองด้วยการสร้างและเฝ้ามองความสิ้นหวังของผู้อื่นจากบริการทางการเงินที่เต็มไปด้วยหลุมระเบิด วันหนึ่งเขาพบว่ามีคนทำได้ “งดงาม” ยิ่งกว่าเขาหลายเท่า เขาหลงใหลเธอจนตัวไม่ขึ้น

ไซโคพารผู้หิวกระหายความสิ้นหวัง กับหญิงสาวผู้สุดโต่งกับทุกเรื่อง จนยากจะนิยามให้ไปอยู่ในหมวดหมู่อะไร ทั้งน่ารัก ทั้งน่ากลัว น่าพิศวง งงวย เธอคือนางฟ้าหรือปีศาจก็อาจตอบได้ชัด มีเพียงคำถามว่า “คุณจะถูกล่าก้าวตามไปจนถึงหน้าสุดท้ายไหม”

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

เกมแห่งการแก้แค้น ฤทธิ์ฤทธิ์ที่สุดแล้วในบรรดาการละเล่นเพื่อความบันเทิงและสาแก่ใจของสิ่งมีชีวิตที่ชื่อว่าคน เพื่อ ‘บุคคลอันเป็นที่รัก’ บางคนต้องเหยียบย่ำผู้อื่นอย่างไร้สำนึก ไม่เคยสำนึกผิดกระทั่งล้มรสแห่งความเจ็บช้ำขมขึ้นด้วยตัวเอง

เมื่อไซโคพาทต้องการแก้แค้นไซโคพาท ทุกย่างก้าวของคนทั้งสองจึงทิ้งเพียงร่องรอยเหยียบย่ำแสนวิปริตและสิ้นหวัง เปิดเปลือยธุรกิจมืดในญี่ปุ่น พัวพันกลุ่มผู้มีอิทธิพล กระทั่งขบวนการค้ายาเสพติดเพื่อการปลูกถ่ายอวัยวะ เป็นวังวนและปลักตมที่เกิดจากฝนตกขึ้นหมู่ไหล คนจัญไรมาพบกันโดยแท้

ตัวละครในนวนิยายเล่มนี้ล้วนมีจิตใจมืดมิดและอัปลักษณ์ คน ‘ปกติ’ จึงเข้าใจได้ยากยิ่ง แต่เชื่อเถอะ ผู้อ่านจะวางนวนิยายเล่มนี้ไม่ลง จวบจนกระทั่งบรรทัดสุดท้าย แล้วคำว่า ‘บุคคลอันเป็นที่รัก’ ในสายตาและความรู้สึกของแต่ละคน จะให้รสชาติที่เผ่งนัยแตกต่างหลากหลายแน่นอน

สุริยงวรฤทธิ สิริวิวัฒน์กุล

บทนำ

หัวใจของฉันกำลังเต้นตบๆ กระแทกพื้นเย็นเยียบ

ต้องลุกขึ้นยืนให้ได้ ฉันคิดท่ามกลางความมืด ทว่าไร้เรี่ยวแรงจะทำ
อย่างใจนึก ความเจ็บปวดจนเจียนจะระเบิด แล่นรื้อทั่วทั้งสรรพางค์

มันจู่โจมเข้ามาไม่ให้ฉันได้ทันตั้งตัว

มันจ้วงอาวุธสังหารใส่ฉันอย่างไม่ลังเล รวากับกระทำเช่นนี้อยู่ทุกเมื่อ
เชื่อกัน อากัปกริยาของมันคล้ายขว้างวัตถุลงถังขยะ ดวงตาคู่นั้นจับจ้องมา
ที่ฉันเขม็ง ไม่เพียงแต่นัยน์ตาดำ มันยังใช้นัยน์ตาขาวเพ่งมาอย่างชิงชัง
รังเกียจ¹

ฉันรู้สึกคล้ายสายตาเหลือบไปเห็นโฉมหน้าเป็นเงาตะคุ่มของมัน
อีกครั้งท่ามกลางความมืด ตอนนี้นั้นคงกำลังย้อนกลับมา จินตนาการของฉัน
แผ่ขยายดุจเดียวกับริมฝีปากที่กำลังอ้ากว้างพร้อมกรีดร้องสุดเสียง ชิงชัง
รังเกียจ กลัว หวาดกลัว ฉันกลัวเหลือเกิน—

ฉันใช้สองแขนยันพื้นสุดเรี่ยวแรงที่มี ยกศีรษะขึ้น จากนั้นพยายาม
ลากสังขารท่อนล่างที่ปวดป่วน ประหนึ่งเนื้อหนังมังสาถูกฉีกทิ้งออกเป็นชิ้นๆ

“ช่วยด้วย...”

ขณะกำลังคืบคลาน ฉันเผลอเพรียกหาบุคคลอันเป็นที่รักโดยไม่รู้ตัว
เพียงการมีอยู่ของเขาเท่านั้นที่เป็นแสงสว่างให้ฉันได้พึ่งพิง ท่ามกลาง
อนธการดุจฝันร้าย

¹ ผู้เขียนเล่นล้อกับสำนวนญี่ปุ่น ‘ดูด้วยตาขาว’ หมายถึง มองด้วยสายตาเย็นชา รังเกียจ และดูถูก

1

ฮิระ ฮิการิ ยืนตัวแข็งที่อยู่อยุได้เงาต้นแปะก๊วยใบร่วงโกร๋น

อาคารสีขาวห้าชั้นตั้งตระหง่านอยู่อีกฟากของลานจอดซึ่งมีรถยนต์จอดอยู่ไม่กี่คัน ตัวอาคารดูเลือนรางจนแทบกลืนไปกับฉากหลัง ได้ผืนฟ้าที่เต็มไปด้วยเมฆยามรัตติกาล บานประตูโลหะก็ดูคล้ายหลอมละลายเป็นหนึ่งเดียวกับผนัง

โรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะเป็นหนึ่งในโรงพยาบาลทั่วไปหลายแห่งในเมืองนี้ มีจำนวนเตียงทั้งสิ้นหกร้อยเตียง ทว่าช่องทางเข้าออกสำหรับพนักงานกลับคับแคบและหายาก

ยามนี้มีบุคคลผู้หนึ่งเพิ่งเดินออกมาจากช่องทางที่ว่า สายตาฮิการิจับจ้องไม่กะพริบไปยังร่างบุรุษสวมเสื้อดาวน์แจ็กเกตสีดำ กางเกงผ้าชีโนและรองเท้าผ้าใบ คงเลิกงานแล้ว หลังจากเอื้อมมือปิดประตูทางด้านหลัง เขาก็เดินมุ่งหน้ามายังลานจอดรถ เมื่อพินิจใบหน้าเรียวยาวซ้ำหลายครั้ง เธอก็มั่นใจว่าไม่ผิดตัวแน่ แม้สายตามองได้ไม่ถนัดชัดเจนเท่าไรนัก เพราะแสงสว่างบริเวณนั้นหุบหรือมืดมัว และสายตาที่เธอมองเขาก็กสักร่างไม่ต่างกัน

มันนั่นเอง

แกนกลางของร่างกายเย็นเยือกหลังเฝ้ารอมาร่วมสองชั่วโมง บัดนี้กลับร้อนร่าเริงดุดุด ฮิการิรีบทำออกจากเงื้อมเงาต้นแปะก๊วย กำหมัดแน่นแล้วย่างเข้าหาบุรุษเบื้องหน้า

ในที่สุดก็หาเจอ

ผู้ชายที่ทิ้งให้โชอิจิหมดลมหายใจโดยไม่แฉ

สามเดือนก่อน

ฮิการินั่งมองหน้าโมริโอกะ โซอิจิ มีเพียงโต๊ะไม้เก่าคร่ำคร่าตัวหนึ่ง
คั่นกลางพวกเขาเท่านั้น บรรยากาศชื้นฉ่ำเย็นสุขสม

จู่ๆ โซอิจิก็เงยหน้าขึ้น หลังก้มหน้างูต นั่งมองมือตัวเองนิ่งนาน เขา
มองเธอแล้วคลี่ยิ้มกว้าง ทั้งที่งานบริษัทหลักทรัพย์ของเขายุ่งจนแทบไม่มี
เวลาหายใจ แต่ชายหนุ่มก็ยังสละเวลามานหาเธอ

ฮิการิส่งยิ้มตอบให้เขา ทรวงอกพลันอุ่นวาบ

คืนเร็นกัง คาเฟ่ซึ่งผ่านการปรับแต่งสถานที่ใหม่จากบ้านโบราณใช้แสงไฟ
อินไดเร็กไลติง² ทำให้โซอิจิดูอ่อนโยนเหลือประมาณ ท่ามกลางลำแสงแสน
นุ่มนวล หญิงสาวมั่นใจว่าทั้งความฝันและความหวังในอนาคตของเขา
จะมีใบหน้าตนอยู่ในนั้นด้วย ภายในร้านยังมีลูกค้าที่มาเป็นคู่อีกหลายคู่
แต่ฮิการิตกอยู่ในห้วงมายา โลกที่มีเพียงเขาและเธอนั่งประสานสายตา
กันและกันเพียงเท่านั้น

ใบหน้าโซอิจิสิ้นสะท้อน

เธอไม่มีจังหวะให้ตั้งคำถามว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะชั่วพริบตาต่อมา
ฮิการิเองก็รักษาความสมดุลไว้ไม่ได้อีกต่อไป แรงปะทะด้านข้างทำให้
กระเด็นตกจากเก้าอี้

ทุกสิ่งภายในร้านพลันยุบเข้าสู่ศูนย์กลาง ทั้งผนังและเสาฉลิมระเนระนาด
ก่อเสียงโครมครามเสียดแก้วหู ฮิการิพยายามหนี แต่ไม่อาจแม้หยดเย็นบน
พื้นที่สะท้อนเลื่อนลั่นดุจคลื่นกระชอก สิ่งเดียวที่เล็ดลอดออกมาได้คือเสียง
กรีดร้องแหลมเล็กอย่างไม่ตั้งใจ จังหวะนั้นมีบางอย่างคล้ายเม็ดทรายปลิว
เข้าปาก ฮิการิตกลานอยู่ที่พื้นพลาจไอโซลก วัตถุมากมายปลิวว่อนเหนือ
ศีรษะและรอบข้าง พร้อมเสียงฉีกขาดแตกหักซ้อนทับฟังไม่ได้ศัพท์

หญิงสาวสำรวจฝุ่นทรายออกจากปาก พลาจสุดออกซิเจนเข้าปอด

² แสงจากโคมไฟที่ตกกระทบกำแพงหรือเพดานแล้วกระจายแสงไปรอบบริเวณ

สรรพสิ่งที่ทั่วบริเวณพลันเงียบกริบ

ฮิการิค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น แรงสั่นสะเทือนทุเลาลงแล้ว เธอเอื้อมมือคว้าขาโต๊ะที่อยู่ใกล้ๆ พยายามยันกายลุกขึ้น ทันใดนั้นอาการเจ็บแปลบแล่นปราดที่เข่าขวา ทำให้เธอเผลอขบฟันกรามกระทั่งหยดเย็นเต็มฝ่าเท้า

เธอมองไม่เห็นสิ่งใด ไฟดับหรือเปล่า ภายในร้านมืดสนิท มีแต่ฝุ่นปกคลุมเหนือศีรษะ

“โซอิจิ”

ฮิการิร้องเรียกชื่อนั้นด้วยปฏิริยาสะท้อนกลับ แต่ต้องสะดุ้งเฮือกในชั่วพริบตาเพราะไร้เสียงขานตอบ สิ่งกระทบโสตเธอตอนนี้มีเพียงเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดดังระงมจากใต้ซากรักหักพัง

“โซอิจิ”

หญิงสาวกรีดร้อง แทบไม่อยากเชื่อสายตา เธอเหลือบไปเห็นขาคู่หนึ่งแน่นิ่งอยู่ที่พื้น

ฮิการิกระโจนเข้าไปทันที พลางเตะเก้าอี้ที่ล้มกระแทกเรื้ออยู่ปลายเท้าและเหล่างานชามของคาเฟ่ให้พ้นทาง โซอิจินอนหงายอยู่ระหว่างเศษซากดินเร็นกัง แน่นิ่งยิ่งกว่าหุ่นแสดงเสื้อ

“ไม่จริง”

ฮิการิพุ่งตรงไปยังหน้าอกชายหนุ่ม ยังอุ่น

เธอนั่งแห่ลงด้วยความโล่งอก โล่งอกไปที่ แต่จะให้วางใจตอนนี้ก็ใช่ที่ โซอิจิมิเลือดออก ชีวิตเขายังน่าสว่น้ำหวานหากไม่มีการจัดการอย่างเหมาะสม

ฮิการิกวาดตามองไปโดยรอบ มียังคงจับอยู่ที่หน้าอกของชายหนุ่ม ตอนนั้นเองที่มีเสียงดังขึ้นจากอีกฟากหนึ่ง

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

เงาคนสองสายทาบทับลงบนกองอิฐปูน หนึ่งในนั้นเป็นคนร้องถาม

“ผมเป็นหมอ มีใครจำเป็นต้องช่วยเหลือเร่งด่วนไหมครับ”

ฉับพลัน อิการิรู้สึกว่าการคลั่งคลั่งของจิตที่เบี่ยงหน้าสว่างสดใส เธอเปล่งเสียงจากลำคอที่สับสน

“ทางนี้คะ”

เธอยกมือขึ้นพร้อมตะโกน

ทั้งสองเงาพร้อมใจกันมุ่งหน้ามาหาหญิงสาว เป็นผู้ชายทั้งคู่ จากจุดที่พวกเขากำลังรีบรุดมาคงเห็นร่างโซอิชิซึ่งนอนนิ่งอยู่บนพื้นได้

อิการิรู้สึกขอบคุณดวงของตัวเอง ดีเหลือเกินที่มีแพทย์อยู่ในคาเฟ่ด้วย พวกเขาเป็นหนึ่งในลูกค้าคืนเร็นกัง เท่านั้นที่ช่วยชีวิตชายคนรักของเธอได้แล้ว

ทว่าจังหวะที่อิการิโบกมือแสดงตำแหน่งให้พวกเขาได้รู้

“ไม่ทันแล้ว”

เสียงทุ้มต่ำดังกระทบโสตหญิงสาว

ชายอีกคนปรามชายหน้าเขียวที่บอกว่าตนเป็นแพทย์ เห็นได้ชัดว่าเลนส์แว่นตาครอบดำที่เขาสวมมีรอยคราบเปื้อนเปราะอยู่เต็มไปหมด

“ทางโน้น” เขาชี้ไปยังทิศทางตรงข้ามอิการิกับโซอิชิ

อิการิไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้ชายคนนั้นพูด เมื่อเห็นชายทั้งสองเปลี่ยนทิศทางกะทันหัน ใจพลันสงสัยขึ้นมาครมครัน ทำไมพวกเขาถึงเธอกับโซอิชิไปเสียอย่างนั้นล่ะ

“รอเดี๋ยว”

อิการิเรียกรังชายทั้งสอง

“ทางนี้ มาทางนี้เร็วเข้า”

แต่พวกเขาไม่ได้หันกลับมาหาเธออีกเลย ในที่สุดอิการิก็เข้าใจ ผู้ชายสองคนนั้นจงใจปล่อยให้โซอิชินอนตายอยู่ตรงนี้ จากไปโดยไม่แยแส ใช่แน่ อิการิกรีดร้องขึ้นอีกครั้ง

“อย่าไปนะ ช่วยคนนี้ได้ด้วย”

เงาบุรุษทั้งสองไม่ตอบสนอง เคลื่อนห่างออกไปเรื่อยๆ จนเห็นเป็นแค่เงาตะคุ่มเล็กกลงๆ หัวใจฮิการิพลันเย็นเยียบ

“นี่ พวกคุณกลับมาช่วยโซอิจิก่อนสิ เร็วเข้า”

หากปล่อยเขาไว้แบบนี้คงสายเกินแก้ หญิงสาวรู้สึกได้ว่าความอบอุ่นค่อยๆ เลือนหายไปจากลำตัวโซอิจิ ฮิการิถอดร่างเขาไว้นั่น รวากับว่าชายหนุ่มกำลังจะเลือนหาย แขนของเธอชุ่มโชกไปด้วยเลือด โลหิตที่พรั่งพรูออกมาพร้อมลมหายใจของโซอิจิ ภาพแห่งความเบิกบานแจ่มใสเมื่อครู่เลือนหายไปจากหัวใจฮิการิ

“ได้โปรด”

ฮิการิสะอึกสะอื้น พลังเปล่งเสียงแหบแห้ง

“ช่วยด้วย”

เงาทั้งสองหายวับไปกับม่านฝุ่นฟุ้งกระจาย คล้ายไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องของฮิการิ

เธอเพิ่งรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากมีการรายงานข่าว

คาเฟ่คินเรนกังเกิดการทรุดตัว ขณะฮิการิกับโมริโอกะ โซอิจิเข้าใช้บริการ

สาเหตุเกิดจากตัวอาคารเก่า แม้คินเรนกังอ้างว่าได้ปรับปรุงซ่อมแซมบ้านโบราณก่อนเปิดให้บริการเรียบร้อยแล้ว แต่ความจริงแค่ตกแต่งภายในใหม่ ไม่มีการเสริมโครงสร้างอาคารด้านแผ่นดินไหว รวมถึงไม่ได้บำรุงรักษาอาคารโบราณเลย ถือเป็นการจัดการที่มั่งง่าย คินเรนกังจึงถล่มในช่วงเปิดให้บริการ แม้ตัวอาคารยุบลงเพียงบางส่วน รอดพ้นการพังครืนลงมาทั้งหมดได้อย่างหวุดหวิด แต่ความเสียหายนั้นใหญ่หลวง ลูกค้าและพนักงานที่อยู่ในสถานที่เกิดเหตุหลายสิบคนถึงคราวเคราะห์ แต่มีแค่หนึ่งคนที่เสียชีวิต นั่นคือโซอิจิ

ฮิการิสูญเสียชายคนรัก เธอเองก็ขาหักบริเวณเข่าข้างขวา แต่ด้วย

ต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาล จึงไม่อาจเศร้าโศกกับการจากไปของชายที่ตนรักที่สุดได้

หลังจากออกจากโรงพยาบาล อิการิเก็บตัวอยู่ในห้องตามลำพัง ทั้งยังลาออกจากงานประจำ

มีหน้าซ้ำหึงสาวยังเคลื่อนไหวมากไม่ได้ จนกว่ากระดูกขาที่หักจะหายดี นั่นยิ่งทำให้เธอตำหนิตัวเองด้วยความรู้สึกผิดที่เกาะกุมหัวใจแน่นหนา อิการิเสียใจที่ช่วยชีวิตคนรักไว้ไม่ได้ ทั้งที่เธอควรทำได้ดีกว่านี้

ตอนเกิดอุบัติเหตุ เธอควรทุ่มเทกายใจให้มากกว่านี้เพื่อช่วยชีวิตโซอิจิ หากเธอไม่ตระหนกจนลานจัดการทุกอย่างได้เหมาะสม โซอิจิคงได้รับการช่วยเหลือและถูกนำส่งโรงพยาบาลได้ทันเวลา

แต่ทุกสิ่งกลับตาลปัตร

อิการิครุ่นคิด หัวใจแห้งผาก

ทำไมตอนนั้นพวกเขาไม่ช่วยโซอิจิล่ะ ผู้ชายสองคนที่ตะโกนถามเธอกับโซอิจิหลังม่านฝุ่นดินลอยฟุ้ง หลังเกิดเหตุใหม่ๆ

หนึ่งในนั้นคือชายหน้าเรียว เขาเป็นแพทย์ ส่วนชายสวมแว่นตารอบดำที่มาด้วยกันก็คงเป็นคนในแวดวงเดียวกัน ทั้งที่พวกเขาอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ แต่ทำไมถึงไม่เหลียวแลโซอิจิที่ได้รับบาดเจ็บ แน่นนอน อิการิมั่นใจว่าพวกเขาได้ยินเสียงเธอร้องขอให้ช่วยชีวิตชายคนรัก

ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่สมเหตุสมผล เพราะในสถานที่เกิดเหตุไม่มีใครบาดเจ็บสาหัสสากรรจ์จนพวกเขาต้องรีบเข้าไปช่วยชีวิตเร่งด่วนนอกจากโซอิจิ ชายคนรักของเธอเป็นเหยื่อของเหตุการณ์ครั้งนี้เพียงผู้เดียว เท่าที่อิการิสืบค้น ไม่มีใครเจ็บหนักจนถึงแก่ชีวิต แม้มีอีกหลายคนที่ได้รับบาดเจ็บอยู่บ้างก็ตาม ชายสองคนนั้นอยู่ตรงนั้นแต่กลับไม่ยอมช่วยชีวิตโซอิจิ ทั้งที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม อิการินึกหาสาเหตุไม่ออกว่าทำไมพวกเขาถึงเมินเฉยไปเสียอย่างนั้น

หากพวกเขาเข้ามาปฐมนิเทศอย่างเหมาะสม ลมหายใจของโซอิจิ คงไม่ถูกพราก

ยิ่งคิดยิ่งสับสนจะทานทน

ผู้ชายสองคนนั้นตั้งใจจะทำอะไรกันแน่ เธอคงตายโดยไม่หวั่นถ้าไม่ถามคำถามนี้กับเจ้าตัว

ฮิการิเริ่มตามสืบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ชายทั้งสอง ชื่ออะไร อาศัยอยู่ที่ไหน โดยเฉพาะชายแว่นตากรอบดำที่เร่ร่อนเร้าอีกคนว่า ‘ไม่ทันแล้ว’ และเธอต้องตามหาผู้ชายใส่แว่นกรอบดำซึ่งขัดขวางการช่วยชีวิตโซอิจิให้ได้

ตอนแรกเธอเข้าไปสอบถามกับตำรวจ เนื่องจากฮิการิเป็นหนึ่งในผู้บาดเจ็บจึงได้นำมบัตรของผู้รับผิดชอบในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น แต่พอติดต่อไปสอบถามข้อมูล กลับถูกปฏิเสธเพราะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไม่ได้ หญิงสาวจึงตรวจสอบเนื้อหาการรายงานข่าวทุกชิ้นเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด ทว่าไม่เจอผู้ชายสองคนนั้น คงไม่มีการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่อยู่ในจุดเกิดเหตุเปิดเผยต่อสาธารณะ เว้นแต่โซอิจิ ผู้เสียชีวิต ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากพึ่งพาการลงประกาศตามหาทางอินเทอร์เน็ต

ฮิการิซื้อสมาร์ตโฟนเครื่องใหม่ ป้อนข้อมูลค้นหาเข้าไปข้ามาจนดึกดื่น แต่ข้อมูลที่ปรากฏแก่สายตาล้วนมีที่มาไม่ชัดเจน มีหน้าซ้ำจำนวนข้อความที่คนโพสต์เกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นยังลดน้อยลงในทุกวัน ไม่นานผู้คนก็หมดความสนใจในระยะเวลาแสนสั้น

หลังอดทนทำซ้ำๆ อยู่หนึ่งสัปดาห์ ฮิการิก็เปลี่ยนแนวทางใหม่ ล้มเลิกค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับอุบัติเหตุคาเฟอลัม คราวนี้เธอเข้าเว็บไซต์โรงพยาบาล ซึ่งตั้งอยู่ภายในเขตเมืองเดียวกับคาเฟคินเรนกัง ไล่ดูทีละเว็บทีละแห่ง ตอนนั้นเธอจำได้ว่าผู้ชายสองคนนั้นมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับโซอิจิ อายุยี่สิบเจ็ดปี หากพวกเขาเป็นแพทย์ ก็เป็นไปได้มากกว่าน่าจะสังกัดโรงพยาบาลไหนสักแห่ง

ในละแวก

ในเว็บไซต์ของโรงพยาบาลแต่ละแห่ง มักแนะนำแพทย์ที่ปฏิบัติหน้าที่ในแต่ละแผนก อีการิจึงค่อยๆ ไล่ดูไปที่ละเว็บไซต์ ซึ่งรูปแบบการนำเสนอผังบุคลากรก็แตกต่างกันไปในแต่ละโรงพยาบาล บางแห่งถึงขั้นลงรูปถ่ายใบหน้าชัดเจน บางแห่งลงเฉพาะชื่อกับประวัติการศึกษา หญิงสาวจึงจ้องรูปถ่ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า พลางรื้อฟื้นความทรงจำของตน หากแพทย์นั้นไม่มีรูปถ่าย เธอก็จะเอาชื่อไปสืบค้นภาพถ่ายที่ละชื่อ ผลจากการค้นหารูปภาพด้วยชื่อจริงทำให้หญิงสาวเจอภาพถ่ายใบหน้าแพทย์จำนวนมาก แต่อีการิก็ต้องตรวจสอบภาพที่ละภาพด้วยตาตัวเอง

อีการิเฝ้าค้นหาคืนแล้วคืนเล่า แล้วก็เจอนั่นได้

ผู้ชายที่เธอเห็นในวันเกิดเหตุ

ตอนนั้นเวลาล่วงเข้าดึกคืนแล้ว อีการิเผลอลงลิ้นหายใจขณะทิ้งร่างลงบนเตียง พังจ้องใบหน้าผู้ชายที่ปรากฏบนหน้าจอสมาร์ทโฟนตาไม่กะพริบ

ใบหน้าเรียวยาวประดับด้วยรอยยิ้มกำลังเหม่อมองมาทางนี้ ชั่ววินาทีที่คาเฟลต์ลม เขาได้ชื่อว่าเป็นแพทย์ ณ สถานที่เกิดเหตุ โฉมหน้าผู้ชายคนนั้นปรากฏในภาพถ่ายกลุ่มของเหล่าแพทย์ผู้ป่วยนอก เว็บไซต์แผนกโรคผิวหนังโรงพยาบาลเทศบาลยูรีโนะ

แต่ไม่ได้ระบุชื่อ

เว็บไซต์แผนกโรคผิวหนังมีการแนะนำรายชื่อแพทย์ผู้รับผิดชอบคนไข้ตั้งแต่เริ่มต้นกับประวัติพอสังเขป ส่วนพื้นที่ด้านล่างของหน้าเว็บมีการลงรูปถ่ายหมู่ของคณะแพทย์เอาไว้ เนื่องจากใบหน้าของแพทย์แต่ละคนในรูปถ่ายหมู่ไม่มีการระบุชื่อแยกทีละบุคคลกำกับในภาพ ทำให้อีการิบอกไม่ได้ว่าใครเป็นใคร แม้เธอตัดสินใจหัวหน้าแผนกและหัวหน้ากลุ่มงานออกพิจารณาเฉพาะแพทย์ที่มีอายุใกล้เคียงกับโซอิจิ ก็ยังเหลืออีกตั้งห้ารายชื่อซึ่งเข้าข่ายว่าน่าจะเป็นชื่อของชายหน้าเรียว แต่พอเอาชื่อแพทย์แต่ละคน

ไปสืบค้นรูปภาพ ปรากฏว่าเจอภาพถ่ายใบหน้าเพียงสองชื่อ และไม่ใช่ว่า
หน้าเรียวที่เธอพยายามตามหา มีหน้าซ้ำแพทย์ที่เหลือนอกสามคน ได้แก่
โทมิโอกะ คุโรดะ และอิวานะ ก็ไม่สามารถระบุใบหน้าได้เช่นกัน

อิかりเปิดหน้าจอสมาร์ทโฟนดูรูปถ่ายอีกครั้ง จ้องเหม็งที่ชายหน้าเรียว
ซึ่งเธอยังไม่รู้ชื่อ เขาเป็นแพทย์อย่างที่เจ้าตัวอ้ำจริงๆ ทว่า—

จู่ๆ ใบหน้าเรียวยาวของชายหนุ่มก็ถูกบดขยี้ จนหน้าจอปรากฏรอยดำ
“อา”

อิかりบีบปลายนิ้วลงบนหน้าจอถี่ๆ แนนอนอีกฝ่ายไปปฏิบัติตอบโต้
ฉันควรทำอะไร นี่ฉันจะอย่างไรกับมันดี ทั้งที่ความหาตัวมันเจอแล้ว
แท้ๆ หญิงสาวเขยาสมาธิโฟนขึ้นลงรวดเร็วและรุนแรง ไม่รู้จะทำอย่างไร
ต่อไปดี ในที่สุดก็คิดอะไรดีๆ ออกหลังจากทำสมาธิโฟนหลุดมือ ตอนนั้น
หน้าจอดับไปแล้ว แบตเตอรี่หมดเพราะเธอใช้งานมาตลอดคืน

อิかりสุดลมหายใจจนเต็มปอด พลังเอื้อมหยิบสายชาร์จ์ ไม่เป็นไร
เชื่อว่าข้อมูลจะหายจากหน้าจอสมาร์ทโฟนสักหน่อย แต่ถึงจะหายไป เธอก็
จำทุกอย่างได้แม่น ส่วนชายสวมแว่นตาครอบดำผู้เป็นตัวละครเอกของเรื่อง
เธอกลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวเขาเลย คงต้องสืบต่อจากผู้ชายหน้าเรียว
อิかりเหลือบดูนาฬิกา รู้สึกสายตาทรมานเพราะอดนอน ตอนนี้อยู่ไม่รู้อะไร
โรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะจึงยังไม่เปิดรับคนไข้แผนกผู้ป่วยนอก

ได้รีบหลับแค้นไม่กี่ชั่วโมง อิかりก็ก้าวเท้าออกจากบ้าน หลังหมกตัวอยู่
แต่ในบ้านเนิ่นนาน เธอเปลี่ยนสายรถไฟฟ้า มุ่งหน้าสู่โรงพยาบาลเทศบาล
ยูริโนะซึ่งห่างออกไปราวชั่วโมงครึ่ง

ถึงเธอไม่รู้จักชื่อ แต่ควารู้ชื่อของชายหน้าเรียวไว้ในมือจนได้ อิかり
วางแผนไปที่โรงพยาบาลทันที ตั้งใจมองหาชายคนนั้นด้วยสายตาตัวเอง
ระหว่างนั่งตัวเองอยู่ในบ้าน ขาข้างขวาที่หักบริเวณหัวเข่าก็หายดี เดินเหิน
แทบจะเป็นปกติ

นี่เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวเดินทางมาเยือนโรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะ เมื่อเดินเข้าโถงด้านหน้า พบว่าทุกพื้นที่คลาคล่ำไปด้วยพนักงาน อาสาสมัคร และเหล่าผู้ป่วยนอก อิกิริได้ยินว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่ ถึงขนาดเป็นโรงพยาบาลฉุกเฉินตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันสาธารณสุขแห่งประเทศญี่ปุ่น จากประสบการณ์พบแพทย์ที่โรงพยาบาลหลายครั้ง อิกิริจึงพุ่งตรงไปยังช่องผู้ป่วยใหม่อย่างไม่ลังเล หากเธอเป็นผู้ป่วยแผนกโรคผิวหนัง จะต้องเข้ารับการตรวจรักษาต่อเนื่อง และวันที่ชายหน้าเรียวลงตรวจเธอ ย่อมต้องมาถึงแน่นอน

ทว่าเมื่อลองสอบถามพนักงานต้อนรับและบริการผู้ป่วย หญิงสาวถึงรู้โดยพื้นฐานแล้ว ผู้ป่วยใหม่จะได้รับการตรวจรักษากับแพทย์คนเดิมที่เคยดูแลรักษาครั้งแรก หากมีการนัดติดตามอาการ นั่นหมายความว่า ถ้าครั้งแรกเธอไม่ได้เป็นคนไข้ของผู้ชายหน้าเรียว ไม่ว่าเธอจะมาที่โรงพยาบาลนี้อีกกี่ครั้งก็ไร้ความหมาย

อิกิริหยิบใบลงทะเบียนเป็นผู้ป่วยใหม่ที่แผนกต้อนรับ แสร้งทำเดินไปกรอกข้อมูลที่ฝั่งตรงข้าม พยายามออกห่างพนักงานต้อนรับและบริการผู้ป่วยให้มากที่สุด เธอนั่งที่เก้าอี้รอเรียกตรวจ ทอดสายตามองผู้คนที่เดินสวนกันไปมาภายในโรงพยาบาล หญิงสาวไร้ซึ่งทางเลือกอื่น นอกจากสอดส่ายสายตาค้นหาเป้าหมายภายในโรงพยาบาล

ในขั้นแรก แม้เธอหาเจอว่าชายหน้าเรียวปฏิบัติงานอยู่ที่ห้องตรวจไหน ก็ไม่รู้ว่าจะต้องเริ่มบทสนทนาอย่างไรอยู่ดี คงแปลกไม่น้อยหากอยู่ดีๆ เธอชวนเขาพูดคุยเรื่องส่วนตัว จึงเหลือเพียงทางเดียวคือ หาจังหวะที่เขาพัก เข้าหรือเลิกงาน แล้วเข้าไปทักทาย

นับตั้งแต่วันนั้น อิกิริเริ่มเดินวนไปทั่วโรงพยาบาล เน้นบริเวณนั่งรอเรียกตรวจของแผนกโรคผิวหนัง บ้างเดินวนกวาดตาดหาชายหน้าเรียวแถวโถงทางเข้าโรงพยาบาลและโรงอาหาร

ช่วงแรกหญิงสาวใช้เวลาเดินหาอีกฝ่ายได้แค่หนึ่งชั่วโมง ก้าวขาเล็กน้อย ไม่ทันไรก็หอบเหนื่อย กระดูขาขาที่หักเกือบหายเป็นปกติแล้ว แต่เพราะเธอไม่ได้ออกมาเดินข้างนอกนาน พละกำลังทางร่างกายจึงถดถอยเป็นธรรมดา อย่างไรก็ตาม อากาศของฮิการิเริ่มดีขึ้นก็เพราะได้ออกจากบ้านมา เดินวนเวียนอยู่ในโรงพยาบาล เริ่มจากเดินได้วันละหนึ่งชั่วโมงก็เพิ่มเป็นวันละสองชั่วโมง เดินได้นานขึ้นเรื่อยๆ

ยิ่งกว่านั้นฮิการิยังค้นพบว่า ทางเข้าออกสำหรับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอยู่ทางด้านหลังของตัวโรงพยาบาล หากเธอเฝ้าจับตามองอยู่ตรงนั้น ลักวันชายหน้าเรียวต้องปรากฏตัวตรงหน้าเธอแน่ เพียงแต่จุดเฝ้าจับตาดูนั้นอยู่ข้างนอก ถ้าเธอเดินป่วนเปื้อนอยู่แถวนั้นตอนกลางวันย่อมสะดุดสายตาคนฮิการิจึงเลือกเฝ้าจับตาดูตอนกลางคืนให้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทว่าหลังดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าอากาศจะหนาวเหน็บ นั่นทำให้เข้าหาปวดป่ายิ่งขึ้นเมื่ออากาศเย็น

แต่ชายหน้าเรียวไม่ได้ปรากฏตัวให้เธอเห็นอย่างที่คาด ฮิการิไปโรงพยาบาลทุกวัน หลังเดินวนเวียนไปมาไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ หากมีผู้ป่วยถาม หญิงสาวถึงกับแนะนำได้ว่าอะไรอยู่ตรงไหน รวากับพนักงานและอาสาสมัครคนหนึ่ง

และในที่สุด

ฮิการิสืบเท้าออกจากเงาต้นไม้แปะก๊วย

ชายหน้าเรียวที่เธอเฝ้าตามหา บัดนี้ปรากฏตัวอยู่ใต้แสงจันทร์สลัวราง คืนนี้ฮิการิเฝ้าจับตาดูทางเข้าออกของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลอยู่เกือบสองชั่วโมง

เมื่อโผล่พ้นทางเข้าออกจะเห็นลานจอดรถของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลแผ่กว้างอยู่เบื้องหน้า สุดขอบลานที่รองรับจำนวนรถยนต์ทั่วไปได้หลาย

สิบคันคือตันแปะก๊วยที่ปลูกไว้บนคันกั้นน้ำและลำคลอง เธอเฝ้ารออยู่ใต้ต้นไม้้นมาตลอด อาศัยลำต้นบดบังสายลมหนาว แม้ไม่ค่อยช่วยก็ตาม และหลบเลี้ยงสายตาผู้คนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

อิทธิพลจากคันกั้นน้ำ เดินตัดข้ามลานจอดรถ เคลื่อนกายเข้าไปหาชายหน้าเรียว

อีกฝ่ายยังไม่ทันได้สังเกตว่าเธอกำลังเดินเข้าไปใกล้ เพราะระยะห่างระหว่างเขากับเธอตอนนี้เกือบยี่สิบเมตร ชายหนุ่มกำลังย่ำเท้าเชื่องช้าดูอิดโรย ไม่แปลกสำหรับแพทย์ที่เพิ่งออกเวร ชายหน้าเรียวก้มหน้าขณะเดินตรงไปที่ลานจอดรถ ผู้ชายคนนี้กับผู้ชายสวมแว่นตากรอบดำได้ปล่อยให้โชอิจิตายอย่างไม่ไยดี

เพราะอะไรกัน หญิงสาวเกือบกรีดร้องออกมา อาการย่ำคิดย่ำทำตลอดสามเดือนที่ผ่านมา กำลังผุดพลุ่งอิงอลอยู่ในร่างของเธอ

อิทธิกรต้องถามมันให้ได้ เธอสูดหายใจเข้าจนเต็มปอด พยายามไม่ให้เสียงใดเล็ดลอด เรื่องนี้ต้องได้ยินคำตอบจากปากเจ้าตัวเท่านั้น

หากเหตุผลที่ได้ไม่สมเหตุผลผลขึ้นมალะ

ช่องอกของหญิงสาวพลันเย็นเยือก ประหนึ่งกดก้อนน้ำแข็งแห่งลงบนผิวหนัง

สมมติว่าพวกมันทั้งโชอิจิให้นอนตายอยู่ตรงนั้นเพราะความเห็นแก่ตัว เธอจะไม่มีวันให้อภัยพวกมัน

ฆ่า ศัพท์คำนี้ผุดขึ้นในสมอง การมอบความตายให้ชายหน้าเรียวกับชายสวมแว่นตากรอบดำ ถือเป็นการชดใช้ให้กับบุคคลอันเป็นที่รักของเธอ นั่นคือสิ่งที่อิทธิกรทุ่มเทกายใจทำให้โชอิจิได้ทั้งหมด อย่างน้อยก็เพื่อไว้อาลัยให้เขาหน้าอกเย็นเฉียบจนเริ่มปวด อิทธิกรจึงทุบกำปั้นลงตรงนั้นแรงๆ

เธอต้องสงบสติอารมณ์ไว้ก่อน เวลานี้ยังไม่ได้วางแผนไว้ว่าจะเดินหาอะไรต่อไป ทุกอย่างขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาตอบสนองของอีกฝ่าย

ทว่าพวกมันสองคนมีเหตุผลที่พอฟังขึ้นมาตั้งแต่แรก มีข้อแก้ตัวสมเหตุสมผลที่ต้องปล่อยให้อิทธิจินอนตายอย่างนั้นด้วยหรือ สะตากรมที่ทำให้เธอลุกขึ้นมาแก้แค้นถูกกำหนดไว้แล้วหรือเปล่า

อิการิสืบเท้าเข้าหาชายหน้าเรียวยาวกับถูกขับเคลื่อนด้วยพลังแห่งพรันพริง เกมมนุษย์ที่เธอเห็นวันเกิดเหตุค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นตรงหน้า

ฉับพลันนั่นเอง จู่ๆ แผ่นหลังชายหน้าเรียวก็หดเล็กลง ย่อกายลงไปที่พื้น คงกำลังผูกเชือกกรองเท้าผ้าใบที่หลุดลุ่ย อาจเพราะบรรยากาศรอบตัวค่อนข้างมืด เขาจึงยังไม่เห็นอิการิที่อยู่ห่างออกไปประมาณสิบเมตร

อิการิสืบเท้าเร็ววีตามความเคยชิน จุดหมายของสายตาคือจุดกึ่งกลางกระหม่อมเรือนผมสีดำ

“เอ่อ”

เธอเปล่งเสียงแหบแห้ง ไม่รู้จะเรียกเขาว่าอย่างไรดีเพราะไม่รู้ชื่อ

ชายหน้าเรียวเงยหน้าขึ้นพร้อมผุดลุกจากพื้นลาดยางมะตอย ประสานสายตากับอิการิซึ่งมีเพียงความสลับเียนเยียบคั่นกลาง หญิงสาวพยายามอ่านสีหน้าที่ปรากฏ

วินาทีนั้นเธอได้ยินเสียงคล้ายลูกโป่งแตก

จู่ๆ ชายหน้าเรียวที่ยืนอยู่ตรงหน้าก็ล้มตึง

อิการิชะงักฝีเท้า อยู่ดีๆ ชายหน้าเรียวก็ล้มลงไปกับกองกับพื้น แน่ใจที่ไม่มีไหวติง

ความรู้สึกแสบหนึ่งเหมือนได้ย้อนกลับไปยังคืนเร็นกังที่ถล่มเมื่อสามเดือนก่อน รวากับถูกดึงกลับไปยังห้วงเวลาที่เธอสูญเสียอิจิ

หญิงสาวไม่รู้สาเหตุ แต่นั่นคือภาพที่เธอนึกขึ้นได้ หลังจากเห็นคราบดำจากร่างชายหน้าเรียวซึ่งนอนแบ็บอยู่ที่พื้น ค่อยๆ แผ่กระจายไปตามพื้นยางมะตอย

กลิ่นคาวเลือดเหมือนกันกับตอนนั้นไม่มีผิด

“ไอ้อ...”

ฮิกิริตัวแข็งทื่อ เกิดอะไรขึ้น ทั้งที่เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วเขาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครานั้นแท้ๆ

บัดนี้ชายหน้าเรียบกลับล้มคว่ำอยู่แทบเท้าเธอ ร่างกายเต็มไปด้วยโลหิตสีดำ ไม่มีที่ท่าว่าจะตอบคำถาม

2

เขาดูสายน้ำสีดำเป็นเมือกสีนํ้าตาลเป็นประกายระยิบดุจสนหว่ายตามซอกหิน พลันคิดถึงเรื่องราวในวัยเด็ก

แม่น้ำแถวบ้านที่เขาดูในคืนนั้น แม่น้ำกว้างสุดลูกหูลูกตาจนมองไม่เห็นผืนดินอีกฝั่งหนึ่ง

เสียงคลื่นก่อระลอกดังซู่ซ่าไม่หยุด ทั้งที่ไม่ใช่ทะเล แต่เสียงนั้นทำให้เขารู้สึกเหมือนนั่งอยู่ริมหาด

วินาทีที่น้ำสัมผัสปลายนิ้วเท้า เขาพลันสั่นสะท้านไปทั่วสรรพางค์

‘ขอโทษนะ’

เสียงแหลมเล็กดังขึ้น

เมื่อเขาเงยหน้า เห็นใบหน้าขาวซีดของมารดา หยาดน้ำตากำลังไหลอาบแก้มเป็นสาย

‘ขอโทษนะจ๊ะ วาตารุ’

วงแขนขาวซีดคู่นั้นโอบกอดวาตารุ หน้าอกของแม่เย็นเยียบทว่าอบอุ่น เสียงสะอึกสะอื้นสะท้อนก้องเข้าไปลึกถึงกลางใจ

‘ไม่มีอะไรให้กินแล้ว เรากำลังจะตาย’

เขาเงยหน้ามองมารดาผ่านช่องว่างระหว่างอ้อมแขน นัยน์ตาคู่นั้นทอประกายวิบวับประหนึ่งกลุ่มดาวกระจิริดเหนือฟากฟ้าดูเศร้าสร้อย

ริมฝีปากบิดเบี้ยวเล็กน้อยไม่ต่างกับน้ำตาลปั้นที่ถูกตัดด้วยปลายนิ้ว

งดงามเหลือเกิน

‘ผมจะไปพร้อมแม่ครับ’

ร่างกายของแม่เอียงกระเท่เร่ พร้อมกับสังขารของเขาที่เสียสมดุล

ขณะร่วงหล่นลงไปบนแม่น้ำ สายตาเขาจับจ้องเพียงใบหน้าอันงดงามของมารดา เขาอยู่ในอ้อมกอดของแม่ นัยน์ตาเบิกโพลง ริมฝีปากอ้ากว้าง น้ำสีดำทะมึนพลันทะลักเข้าสู่ช่องปากทันที วาตารุหายใจไม่ออก ร่างกายจมดิ่งร่วงสู่ก้นบึ้งของสายน้ำพร้อมกับมารดา—

เขาฟื้นคืนสติอีกครั้งด้วยเสียงสั่นสะเทือนอื้ออึง

วาตารุหยุดยืนอยู่ที่ถนนริมคันดินกั้นน้ำ ก่อนล้วงสมาร์ทโฟนออกมา มีคนโทรเข้า แต่เขาเลือกที่จะเมินเฉย เพราะเห็นแล้วว่าใครต่อสายเข้ามา พอเก็บสมาร์ทโฟนเข้ากระเป๋า การสั่นสะเทือนเพราะคนโทรเข้าก็หยุดสิ้น

สายตาเขาจับจ้องไปยังสายน้ำไหลเอื่อยเจียบบันอีกครั้ง ความทรงจำ ณ ก้นบึ้งดำมืดของแม่น้ำเอ่อท้นขึ้นมาอีกครั้ง

หลังจมดิ่งลงไปพร้อมมารดา โชคดีที่มีกลุ่มคนสัญจรไปมาผ่านมา เห็นเข้าจึงช่วยเขาขึ้นมาจากแม่น้ำได้ทัน

แต่เขาคงไม่มีวันได้เห็นหน้าแม่อย่างนั้นอีก

เพราะสถานสงเคราะห์เด็กทำหน้าที่ดูแลเขาแทน

...เอาอีกแล้ว

วาตารุจี้ปาก สมาร์ทโฟนของเขาสั่นขึ้นมาอีกคำรบ ตือไม่เลิกจริงๆ วาตารุยอมแพ้ กดรับโทรศัพท์ จากนั้นยกสมาร์ทโฟนแนบใบหู

“เฮ้ย ยังไม่ลงมืออีกหรือ”

เสียงอู้อี้แว่วกระแทบโสต

“รีบร้อย”

วาตารุเกียจคร้านเกินกว่าจะปรับน้ำเสียงไม่ให้ฟังดูเอือมระอา เพราะ

คิดอยู่แล้วว่าปลายสายต้องพูดเรื่องนี้

“จริงหรือ”

“โกหกไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา เพราะเดี๋ยวแกก็รู้อยู่ดี ยิ่งงี้ก็ไปแหกตา
ตัวเองก็แล้วกัน”

“ไม่ดีกว่า”

น้ำเสียงอีกฝ่ายสงบลงทันที แปรเปลี่ยนเป็นทุ้มต่ำ

“นี่แกคงไม่คิดว่าเรื่องจะจบลงแค่นี้หรอกนะ”

“ฉันรู้”

ช่วงนี้งานกำลังไปได้สวย ไม่มีอะไรติดขัด

เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไรจึงดวงสายก่อนที่ปลายสายจะพาล่าม
อะไรออกมาอีก วาตารุหันหลังให้สายน้ำดำทะมึน จากนั้นจึงออกเดิน

3

ท้องฟ้ายามราตรีเต็มไปด้วยหมู่เมฆ รวากับบาดแผลกำลังเปื่อยเน่า
ก็ไม่ปาน หยาดน้ำฝนก่อตัวก่อนพร่างพรู

น้ำไหลรวมตัวกันเป็นหยดที่ปลายร่ม จากนั้นร่วงหล่นลงบนบ่า ค่อยๆ
ซึมเข้าไปในชุดไว้ทุกข์ได้เสื้อโคต

อิการิเผลอสะบัดหน้า ไพล่หนีถึงตอนสวมชุดไว้ทุกข์แบบนี้เมื่อ
สามเดือนก่อน วันนั้นฝนก็ตกเหมือนกัน ทำให้ชุดไว้ทุกข์ชุ่มโชก ขณะใช้
ไม้ค้ำยันเดินส่งบุคคลอันเป็นที่รักของเธอสู่สรวงสวรรค์

หญิงสาวรีบขอยเท้าเข้าอาคารที่มีควันไข่มงท่ามกลางสายฝน หุบร่ม
แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าถือ ชีบน้ำจากบาที่เปียกชุ่ม รู้สึก
ใจสงบขึ้นเล็กน้อย

เมื่อกวาดตามองทั่วบริเวณ เห็นผู้คนแต่งกายด้วยชุดดำหลายสิบคน

รวมตัวกันอยู่ในห้องโถง แต่ละวันมีการจัดพิธีสียะ³ หลายครั้งที่โถงจัดงานศพ
แห่งนี้ ทว่าเมื่อเทียบกับงานศพอื่นแล้ว ผู้ตายงานนี้ค่อนข้างอายุน้อย จึงดู
สะอึดตา เพราะแขกเหรื่อที่เดินทางมาไว้อาลัยให้เขาเป็นกลุ่มชายหนุ่ม
หลายคน

ภาพเหตุการณ์เมื่อสามวันก่อนผุดขึ้นมาในห้วงความคิด

ณ ลานจอดรถสำหรับพนักงานของโรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะ อิการิ
กำลังเดินเข้าไปหาผู้ชายหน้าเรียว จับพลัสนั่นเอง จู่ๆ เขาก็ล้มลงต่อหน้า
อิการิโดยไม่ทราบสาเหตุ ก่อนแน่นิ่งไปตั้งอย่างนั้น

อิการิตกตะลึงจับต้นชนปลายไม่ถูก อย่างไม่รู้ดี เมื่อสำเนียงได้ว่า
โลหิตที่พุ่งพรวดจากร่างกายชายหน้าเรียวจวนเจียนจะเปื้อนปลายเท้าตน
หญิงสาวพลันหวาดหวั่นขึ้นมาจึงรีบหนีออกจากที่นั่นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะ
เป็นไปได้ตามสัญชาตญาณ กระทั่งกลับถึงบ้าน อิการิถึงนึกขึ้นมาได้ว่าตน
ควรบอกใครสักคนหรือไม่ก็ต้องโทร.แจ้งตำรวจเพื่อช่วยชายหน้าเรียวคนนั้น

อิการิไม่คิดจะกลับไปยังสถานที่เกิดเหตุสุดสยดสยองนั้นอีก จึงเปิด
โทรทัศน์ที่บ้านดูว่าเกิดอะไรขึ้น ชาวด่วนออกอากาศในระยะเวลาไม่ถึง
หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น รายละเอียดของคดีตามมาในอีกไม่กี่ชั่วโมง

ชายหน้าเรียวถูกยิงสังหาร

จากการรายงานความคืบหน้าคดี อิการิจึงรู้ว่าชายหน้าเรียวที่ตนเฝ้า
แกะรอยตามหาชื่ออะไร อายุเท่าไร คุโรดะ โทซึกิ อายุสามสิบเอ็ดปี และ
แน่นอน เขาเป็นแพทย์สังกัดแผนกโรคผิวหนัง โรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะ

ใครบางคนยิงคุโรดะตรงพื้นที่ด้านหลังโรงพยาบาล กระสุนทะลุทะลวง
ศีรษะทำให้เขาเสียชีวิตทันที และอิการิบังเอิญอยู่ที่นี่พอดี

หญิงสาวมัวแต่สนใจคุโรดะ จึงจำไม่ได้ว่ามีคนอื่นนอกจากเธอกับเขา
ที่ลานจอดรถอีกหรือเปล่า แต่จากเนื้อหาการรายงานข่าวคนร้ายไม่ได้ยิงจาก

³ การอยู่เฝ้าศพทั้งคืนก่อนทำพิธีฝังหรือเผาศพ

ดาตฟ้าอาคาร แต่เป็นการยิงระยะเผาขน นั่นหมายความว่าคนร้ายอยู่ภายในลานจอดรถด้วยเหมือนกัน หากวิถีกระสุนพลาดเป้าไปเพียงเล็กน้อย กระสุนที่เล็งคุโรตะอาจพุ่งตรงมาที่เธอแทน แต่คิดกระดูกสันหลังพลันเย็นเยียบ คนร้ายทะลวงศีรษะคุโรตะด้วยกระสุนนัดเดียวก่อนหลบหนีจากสถานที่เกิดเหตุ จนบัดนี้ก็ยังไม่มีใครพบตัว

พิธีสียะสำหรับคุโรตะในคืนนี้ถูกจัดขึ้นทั้งที่ยังตามจับคนร้ายไม่ได้

ฮิการิเคลื่อนตัวตามกระแสของฝูงชนรอบข้าง อย่างที่เธอคาดการณ์ ผู้คนหลั่งไหลไปที่โตะต้อนรับของสถานที่จัดงาน ติดป้ายไว้ว่าครอบครัวคุโรตะ มีผู้คนมากมายเดินทางมาแสดงความอาลัยแก่คุโรตะ ดูแล้วชายหนุ่มได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากคนรอบข้างไม่น้อย แต่นี่ไม่ใช่เรื่องสามัญที่เขาถูกยิงในญี่ปุ่น ประเทศที่ไม่อนุญาตให้ประชาชนถือครองอาวุธปืนได้ แม้คุโรตะประกอบอาชีพแพทย์ แต่ได้เข้าไปข้องเกี่ยวกับกลุ่มผู้มีอิทธิพลซึ่งไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ฮิการิไม่มีความเห็นในเรื่องนี้ ที่แน่ๆ เธอสูญเสียโอกาสสอบถามความจริงจากปากคุโรตะตลอดกาล

ถ้าอย่างนั้นก็เหลือทางเดียว ต้องควานหาตัวชายใส่แว่นตาครอบดำคนนั้น

สาเหตุที่เธอตามสืบวันจัดงานศพของคุโรตะ และเดินทางมาที่วันนี้ก็ด้วยเรื่องนี้

ขณะเข้าแถวหน้าโตะต้อนรับยาวเหยียด ฮิการิไล่ดูผู้เข้าร่วมไว้อาลัยทีละคน เป็นไปได้ว่าชายสวมแว่นน่าจะปะปนอยู่ท่ามกลางแขกเหรื่อในพิธี เธอยังไม่รู้ว่าเรามีความสัมพันธ์อย่างไรกับคุโรตะ อาจแค่พร้อมใจกันช่วยเหลือผู้บาดเจ็บจากอาคารคินเรนกังถล่ม ถ้าชายใส่แว่นเห็นข่าวใหญ่ รายงานว่าคุโรตะถูกลอบยิง ต้องรีบแจ้นมาร่วมพิธีสียะและพิธีกล่าวอำลาแน่นอน แม้จะยุ่งแค่ไหนก็ตาม

ฮิการิพินิจใบหน้าคนที่เข้าร่วมงานศพทีละคน แต่ตอนนี้เธอยังไม่เห็นใครใส่แว่นเลยสักคน สิ่งที่เราสังเกตได้คือ คนกลุ่มหนึ่งเดินแยกออกจากแถว ออกไปจับกลุ่มกันโดยไม่สนสายตาคนอื่น คงเป็นตำรวจ ความรู้ที่ได้จากละครโทรทัศน์ ตำรวจฝ่ายสืบสวนสอบสวนมักเข้าร่วมพิธีศพเหยื่อที่เสียชีวิตจากการฆาตกรรม คอยจับตาดูบุคคลต้องสงสัย นอกจากตำรวจแล้วยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นสื่อสารมวลชน คงตั้งใจมาสัมภาษณ์ครอบครัวของคุโรดะ สอบถามความเห็นจากเพื่อนและคนรู้จัก ทันทีที่หญิงสาวรู้ว่ามีคนเหล่านี้จับตามองอยู่ พลันรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง ทั้งที่ยังไม่มีอะไรผิดปกติ

ฮิการิเดินเข้าพื้นที่จัดงาน หลังหลุดพ้นจากโต๊ะต้อนรับ บรรยากาศตึงเครียดเฉพาะตัวผิดแผกไปจากพิธีสืบทอดทั่วไป เบื้องหน้าเป็นแท่นบูชาขนาดมหึมาของคุโรดะ ทุกตารางนิ้วถมเต็มด้วยดอกไม้ไหว้ศพ ใบหน้าคุโรดะที่ปรากฏในรูปตั้งหน้างานศพคือโฉมหน้าผู้ชายที่ปล่อยให้โซอิจินอนตายอย่างไม่มีหระในวันนั้น วินาทีที่เหลือบไปเห็น ทรวงอกของฮิการิพลันกระเพื่อมไหว หากเป็นไปได้ เธอก็อยากสอบถามความจริงจากปากชายผู้นี้กับชายสวมแว่นตา

ที่นั่งสำหรับครอบครัวและญาติของคุโรดะถูกจัดเตรียมไว้ข้างแท่นบูชา ทว่ายังไร้แว่นว่าจะมีคนนั่ง คนสามคนเดินออกจากห้องพักรอ ประกอบด้วยชายหญิงสูงวัยกับผู้หญิงที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฮิการิ

เธอสืบเท้าไปยังที่นั่งสำหรับผู้เข้าร่วมพิธี ชะลอฝีเท้าไม่รู้ตัว ฮิการิได้ยินมาว่ามาโฮะ ภรรยาของคุโรดะเป็นเจ้าภาพงานศพ คงเป็นหญิงสาวที่เดินอยู่ตรงกลาง โดยมีชายหญิงสูงวัยก้าวขาบช้ายขวา ฮิการิเดาว่าชายหญิงสูงวัยที่เดินประกบหญิงสาวน่าจะเป็นพ่อแม่สามี

ผู้หญิงคนนั้นสวมชุดไว้ทุกข์ดูหนาหนัก หน้ามอมดำ รวากับไม่ต้องการเห็นแท่นบูชาตรงหน้า คงตกใจไม่น้อยที่จู่ๆ สามีมาด่วนจากไปเช่นนี้

ขณะที่สายตาเหม่อมองวิวรอบๆตบบนกำแพงของมาโฮะ อิการิพลันนึกขึ้นได้ เธออาจทำอะไรเป็นเรื่องเป็นราวมากกว่า หากลองเข้าไปเลียบเคียงภรรยาของคุโรดะดู

หญิงสาวมั่นใจว่าอุบัติเหตุที่กินเรนกังต้องเป็นเหตุการณ์ใหญ่ในชีวิตแพทย์ของคุโรดะ ไม่มีทางหลังล้มง่ายตายแน่นอน หลังเสร็จสิ้นภารกิจช่วยชีวิตผู้คนในสถานที่เกิดเหตุ ตอนกลับถึงบ้าน เขายอมเล่าเรื่องนี้ให้ภรรยาผู้ใช้ชีวิตร่วมกันฟังเป็นธรรมดา จึงเป็นไปได้ว่ามาโฮะอาจรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในเวลานั้นโดยอ้อม ไม่แน่ว่าอาจรู้เรื่องซอกจิดด้วยก็ได้

หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง อิการิก็เปลี่ยนใจไปยังแท่นบูชา เอาไว้หลังทำพิธีสืบะเสร็จน่าจะดีกว่า การที่ผู้เข้าร่วมไว้อาลัยเข้าไปพูดคุยกับเจ้าภาพงานศพตอนนั้นคงดูไม่มีมารยาท แต่ถ้าจะให้เธอรอแถวอยู่ที่นี่จนกว่าจะถึงจังหวะเหมาะสมก็คงไม่ดี เพราะเธอไม่ใช่เพื่อนฝูงของคุโรดะ แม้วันนี้อิการิอาจไม่ได้เรื่องราวติดไม้ติดมือกลับบ้าน ทว่าหญิงสาวก็อยากลองได้ฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นสักนิดก็ยังดี

“ขอโทษค่ะ”

อิการิเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้ที่นั่งสำหรับคนในครอบครัว กระซิบเสียงเบา พวกเขาสามคนผินหน้ามาหาเธอ สีหน้าเจ้าอาการสงสัย เพราะไม่คุ้นหน้าอิการิ

“ฉันชื่ออิวะ อิการิค่ะ ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งกับการสูญเสียในครั้งนั้นค่ะ ไม่ทราบว่าคุณชอบรบกวนเวลาคุณมาโฮะ ภรรยาคุณคุโรดะโทชิกิสักครู่ได้ไหมค่ะ”

อิการิแนะนำตัวสั้นๆ พากล่าวแสดงความเสียใจจบก็เผลอเข้าเรื่องทันที

“ฉันเป็นหนึ่งในผู้ประสบภัยจากอุบัติเหตุกินเรนกังถล่มเมื่อสามเดือนก่อนค่ะ”

มาโฮะเบิกตากว้าง

“ตอนนั้นคุณโทซึกิทำหน้าที่แพทย์ช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บในสถานที่เกิดเหตุใช่ไหมคะ ฉันอยากสอบถามเรื่องนั้นสักหน่อย...”

“นี่คุณ”

ชายสูงวัยปราดเข้ามาอยู่ด้านหน้ามาโฮะ

“คิดจะทำอะไร อยู่ดีๆ ก็ละลาบละล้งในงานเสียคนอื่น”

“ไม่ต้องตอบฉันตอนนี้ก็ได้ค่ะ ถ้าคุณว่างเมื่อไหร่...”

“กลับไปซะ”

สีหน้าชายสูงวัยดูเอาเรื่อง ทำท่าเหมือนกางปีกปกป้องมาโฮะซึ่งอยู่ทางด้านหลัง ทั้งที่มีสตรีสูงวัยเอื้อมมือโอบแผ่นหลังหญิงสาวอย่างทะนุถนอมอยู่แล้ว คงกำลังพากันย้อนกลับเข้าไปในห้องพักรอ

“เดี๋ยวค่ะ”

ฮิการิรีบปราม

“ตอนนั้นคุณโทซึกิปล่อยให้โมริโอกะ โซอิจิโนอนตายอยู่ข้างฉันโดยไม่ยอมเข้ามาดูดาตูดี มิหนำซ้ำยังรีบวิ่งไปช่วยคนอื่นอีก แทนที่จะเข้ามาช่วยชีวิตคุณโซอิจิก่อน”

“พอที”

ชายสูงวัยขึ้นเสียง พยายามกั้นฮิการิห่างจากมาโฮะ ไม่ยอมให้ฝ่ายหลังได้พูดอะไร หัวไหล่ชายชรากำลังสั่นสะท้าน

ฮิการิสั่งเสียง เขาบอกว่ากำลังปิดบังอะไรบางอย่างจากเธอ

ฉันอยากรู้ค่ะ ฮิการิรีบร้อนตะโกนข้ามไหล่ชายชรา

“ทำไมตอนนั้นคุณโทซึกิถึงได้ปล่อยให้คุณโซอิจิโนอนตายไปแบบนั้นคะ ฉันพยายามเข้าไปสอบถามกับคุณโทซึกิแล้ว แต่เขากลับถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาฉัน...”

“สงบสติอารมณ์หน่อยครับคุณ”

กำแพงดำทะมึนตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าหญิงสาว

บุรุษออกวิ่งกำยำก้าวเข้ามาขวาง บดบังทัศนวิสัยของฮิการิ

ฮิการิยึดตัวขึ้น เพราะมองไม่เห็นมาโฮะ จังหวะนั่นเอง ชายคนนั้นก็ยกมือกดไหล่ฮิการิให้ต่ำลง พลละกำลังของเขาทำให้หญิงสาวขยับเขยื้อนไม่ได้ ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงเปิดปิดประตู มาโฮะเข้าไปในห้องพักรอเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวเหนื่อยล้าเหลือเกิน พร้อมสัมผัสได้ถึงความโกลาหลในสถานที่จัดงาน สายตาผู้เข้าร่วมพิธีจับจ้องมาที่เธอเป็นตาเดียว

“เราเปลี่ยนที่คุยกันดีกว่า”

ชายคนนั้นกระซิบข้างหูฮิการิ

“พอดีผมมีเรื่องอยากคุยกับคุณสักหน่อย”

รู้ตัวอีกที รอบกายฮิการิก็มีผู้ชายเข้ามาล้อมหลายคน ดูแล้วพวกเขาคงไม่ใช่ญาติฝ่ายไหนของคุณโรตะเลย

ตำรวจเข้ามาล้อมล้อมฮิการิในสถานที่จัดพิธีเสียะ

คงเป็นเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนคดีของคุณโรตะ พวกเขาพาฮิการิเข้าไปในห้องๆ หนึ่ง แล้วเริ่มสอบปากคำ

ฮิการิเล่าสาเหตุที่ตนเข้าไปทักมาโฮะตามตรง และตนไม่เคยคิดขัดขวางการสืบสวนสอบสวนของตำรวจ เพียงอยากรู้เหตุผลที่คุณโรตะทิ้งให้โซจิอนตายอยู่ในสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมเร้นลับอย่างใดก็ดี หญิงสาวยังคงไม่ปริปากเล่าเรื่องที่ตนบังเอิญไปอยู่ในสถานที่เกิดเหตุตอนคุณโรตะถูกยิง ฮิการิตีหน้าตาย ปรับเปลี่ยนคำพูดที่ตัวเองเอ่ยเมื่อครู่เล็กน้อย จากคำพูดที่ว่า คุณโรตะถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาฉัน เป็น คุณโรตะถูกฆ่าไปเสียอย่างนั้น เพราะเธอคิดว่าหากพูดความจริงออกไป แล้วทางตำรวจสงสัยว่าฮิการิอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี จะทำให้เธอลงมือทำอะไรได้ยากในอนาคต

หญิงสาวนั่งให้ปากคำยาวนาน ตอบคำถามตำรวจซ้ำไปซ้ำมา เพื่อ

ยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเอง

แม้คุโรตะ มาโอะไม่เข้าใจความเจ็บปวดของอิการิ แต่เธอก็เหนื่อยล้าทั้งกายใจ หลังสูญเสียสามีไปในคดีลอบสังหาร ประเด็นสำคัญที่ตำรวจเตือนอิการิคือ หลังจากนี้อ่าติดต่อและเข้าหามาโอะอีก

หลังนั่งฟังคำเทศนาจากตำรวจเสร็จ เธอถูกบังคับให้ออกจากสถานที่จัดงานศพทางด้านหลัง ไม่อนุญาตให้ย้อนกลับเข้าไปในพิธีสืงของคุโรตะอีก

อิการิได้ยื่นเสียงตำราจปิดประตูไล่หลังเธอ แต่ก็ยังยืนนิ่งอยู่ได้ชายคาของอาคารจัดพิธีครุใหญ่ หญิงสาวไม่อาจยอมรับเรื่องนี้ ท่าทีของมาโอะดูน่าสงสัยยิ่ง ต้องสอบถามเรื่องราวจากปากผู้หญิงคนนี้ให้กระจ่าง ไม่อย่างนั้นอิการิคงตายตาไม่หลับ ยิ่งกว่านั้นหญิงสาวยังอยากดูให้แน่ใจว่า ชายสวมแว่นตาได้มาร่วมพิธีระหว่างเธอถูกสอบปากคำหรือไม่

ทว่าตอนนี้ต้องให้เธอเดินวนไปยังด้านหน้าพื้นที่จัดงานศพ ตำรวจคงไม่ยอมให้เธอเข้าไปข้างในอีกแน่ สุดท้ายคืนนี้เธอคงต้องยอมแพ้ไปก่อนอย่างเสียมิได้

ท่ามกลางความมืดมิดด้านนอกกันสาด สายฝนยังคงพร่างพรमไม่หยุด ไปรยสายสีขาวให้เห็นเป็นเส้นตัดตอนธการ อิการิกางร่มที่ยังเปียกชื้น

หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง อิการิแขนงหน้ามองผนังด้านนอกของอะพาร์ตเมนต์แห่งใหม่

ร่างกายคงเริ่มชินแล้ว แม้ยืนติดต่อกันหลายชั่วโมงทุกวันไม่ว่างเว้น แต่เธอกลับไม่รู้สึกว่าขาตัวเองเมื่อยล้าเท่าไรนัก สังขารไร้อุปสรรค แต่ผลลัพธ์ที่เธออยากได้ยังไม่สัมฤทธิ์ผล อิการิถอนหายใจพ้นไอสีขาวออกทางจมูก ใต้ท้องฟ้ารัตติกาลอันหนาวเหน็บ

หญิงสาวไร้ทางเลือก จำใจยอมแพ้ ล้มเลิกความคิดเข้าร่วมพิธีกล่าวคำอำลาคุโรตะ เธอทำให้พิธีสืงเกิดความโกลาหลอย่างช่วยไม่ได้ หากย่าทำ

เข้าไปในสถานที่จัดงานศพอีก คงถูกตำรวจปรี๋เข้ามาควบคุมตัว ลากเธอออกมา ก่อนจะทันได้คุยกับมาโฮะและสออสายสายตาหาชายสวมแว่นตาเสียอีก

ฉะนั้นวันพื้ก็กล่าวอำลา อีการิจึงเช่ารถ ออกจากบ้านช่วงบ่าย หารถจอดตรงแบบหยอดเหรียญในละแวกสถานที่จัดงานศพ แล้วเฝ้าจับตาดูคนเข้าออก

พื้ก็กล่าวอำลาคุโรตะจบลงแล้ว ผู้ร่วมไว้อาลัยไม่น้อยต่างพากันเดินทางกลับ เวลานั้นมีเฉพาะกลุ่มคนในครอบครัวและญาติสนิทที่เพิ่งกลับจากสถานที่เผาศพ กำลังจัดเตรียมอาหารหลังงานศพสำหรับภิกษุและผู้ร่วมไว้อาลัย ทำให้ตำรวจไม่ได้เฝ้าดูแลความเรียบร้อยพื้นที่จัดงานศพ

หญิงสาวนั่งรอครู่หนึ่ง เห็นมาโฮะเดินออกจากสถานที่จัดงานศพพร้อมกลุ่มคนซึ่งน่าจะเป็นญาติสนิท พวกเขาหยุดยืนอยู่หน้าอาคาร กล่าวอำลากันและกัน จากนั้นก็ก้าวขึ้นแท็กซี่ที่จอดรออยู่ตามลำพัง คงมีคนเรียกไว้รอท่าก่อนแล้ว

อีการิลงรถแล้วนั่งรถตามไป ทุกอย่างเป็นไปตามที่เธอคาด หญิงสาวขับรถตามแท็กซี่ท่ามกลางแสงสลัวตอนพลบคล่ำ ทำที่เป็นรถผ่านไปขณะชำเลื่องดูจนแน่ใจว่ามาโฮะลงจากแท็กซี่ตรงจุดไหน ตรงนั้นเป็นแมนชั่นใหม่เอี่ยม บ้านของมาโฮะอยู่ในนั้นไม่ผิดแน่

เช้าวันรุ่งขึ้น อีการิเริ่มจับตาดูแมนชั่นแห่งนั้น

เนื่องจากเมื่อคืนขับรถสะกดรอยตาม หญิงสาวจึงไม่รู้หมายเลขห้องของมาโฮะ อย่างไรก็ดี ถึงอีการิจะรู้หมายเลขห้องก็ไม่ได้หมายความว่าเจ้าบ้านจะเชิญเธอเข้าห้อง หากทะเล่ล่อทะล่เข้าไปไม่ดูตาม้าตาเรือ วิธีที่แน่นอนกว่าคือการเฝ้าจับตาดูว่ามาโฮะจะออกจากแมนชั่นตอนไหน เมื่อมีเพียงอีการิกับมาโฮะสองต่อสอง การสอบถามเรื่องราวคงง่ายขึ้น ฝ่ายหลังอาจรู้ที่มาที่ไปของชายสวมแว่นตาก็ได้ อีการิตั้งใจเฝ้าดูอีกฝ่าย

ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ พลงย้ายจุดจับตาเพื่อดูเพื่อให้ผู้อยู่อาศัยใน
ละแวกเกิดความสงสัย

และคืนนี้ก็ครบหนึ่งสัปดาห์

อิการิเอียงศีรษะพลงนับนิ้ว กระทั่งบัดนี้เธอไม่เห็นมาโอะโผล่หน้า
ออกจากแมนชั่นเลยสักครั้ง เพราะเธอไม่ได้จับตาดูที่นั่นตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง
ก็เป็นไปได้ว่ามาโอะคงเข้าออกแมนชั่นตอนเธอไม่ได้อยู่แถวนี้พอดี หรือ
มาโอะตั้งใจขังตัวเองไว้ในบ้านตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา หากมาโอะเป็นคน
ไม่ชอบออกมาสูงส่งกับใครแล้วเธอจะดำรงชีวิตอยู่อย่างไร

ขณะครุ่นคิดเรื่อยเปื่อย อิการิก็เคลื่อนเข้าไปใกล้แมนชั่นเรื่อย ๆ
โดยไม่รู้สาเหตุ แม้อาคารหลังนี้เพิ่งสร้างเสร็จได้ไม่กี่ปี สภาพยังดูสวยงาม
ไร้ที่ติ แต่เห็นแล้วไม่ได้ทำให้อิการิรู้สึกว่แมนชั่นหลังนี้ดูดีมีระดับแต่อย่างใด
จากการสังเกตผู้อยู่อาศัยที่เข้าออกอาคาร ให้ภาพครอบครัวธรรมดาสามัญ
ที่ย้ายเข้ามาอยู่สถานที่แห่งนี้เพื่อเลี้ยงลูก ที่ผ่านมภาพของแพทย์ทุกคนใน
ความคิดของอิการิคือ เป็นผู้มียรายได้สูงยอมต้องอาศัยในคอนโดหรูที่ดูสมน้ำ
สมเนื้อ

จังหวะนั่นเอง หญิงสาวได้ยินเสียงสนทนาดังจากแมนชั่น

อิการิเงยหูฟัง ที่ในช่วงกลางวันค่อนข้างเจี๊ยวจ๊าว เพราะผู้ปกครอง
ออกไปส่งและรับบุตรหลาน แต่แปลกไม่น้อยที่ได้ยินเสียงผู้คนอะอะยาม
ค่ำคืน ปกติผู้อยู่อาศัยที่นี่ต่างทยอยกลับบ้านหลังเลิกงานจึงไม่ค่อยได้ยิน
เสียงอีกทีก็ครึกโครมเท่าไรนัก

อิการิเฝ้ามองหน้ามองเข้าไปในแมนชั่น เห็นผู้อยู่อาศัยสองสามคน
จับกลุ่มคุยกันอยู่หน้าโถงทางเข้า เกิดเรื่องอะไรสักอย่างขึ้นกระมัง หญิงสาว
พยายามฟังบทสนทนาแต่จับไม่ได้ศัพท์ เพราะเสียงที่พูดคุยนั่นแผ่วเบา
เกินไป เมื่อคนกลุ่มนั้นเริ่มออกเดินเลียบไปตามอาคาร อิการิก็สะกดรอย
ตามอย่างไม่ตั้งใจ

พื้นที่ฝั่งขวาของอาคารเป็นลานจอดรถ กลุ่มผู้อยู่อาศัยเดินผ่านแถวจักรยานที่จอดเรียงราย มุ่งหน้าสู่ด้านในของพื้นที่แมนชั่น พื้นที่ด้านหลังอาคารเปิดโล่งแต่ไม่กว้างมากนัก จุดนี้มีทางเท้าคอนกรีตพอนให้สัญจรไปมาได้ บริเวณนี้เองมีคนยืนอยู่อีกสี่ห้าคน แสงจันทร์เหนือศีรษะสาดกระทบร่างคนกลุ่มนี้ ก่อเงาสีชดยี้ดยาวลงพื้นคอนกรีต

ไมลิ มีแค่คนเดียว

อิการิกลืนน้ำลาย สั้นหรณร่ายพลันเอ่อทัน แรงกดเหนือทรวงอกทำให้เธอหายใจไม่ออกอย่างไม่รู้สาเหตุ

อีกคนหนึ่งที่ยิการิเห็นนอนคว่ำหน้าอยู่ที่พื้น ร่ายล้อมด้วยกลุ่มผู้อยู่อาศัยในแมนชั่น เรือนผมบริเวณท้ายทอยเป็นทรงชอร์ตคัต ดูดำสนิทราวกับทาสีทับอีกชั้นหนึ่ง

ขาอิการิแข็งทื่อ แม้ไม่เห็นหน้าคนผู้นี้แต่เธอรู้สึกได้

ร่างกายผ่ายผอมที่นอนอยู่บนพื้นสวมเสื้อสเวตเตอร์ กางเกงผ้าฝ้ายแน่นิ่งไม่ไหวติง และได้รำนั่นมีหนองน้ำดำเมี่ยมคล้อยปากมึนกำลังอ้ากว้าง หนองน้ำแสนอุ่นที่ยิการิคุ้นเคย เธอกลั้นหายใจอย่างไม่รู้ตัว ไม่ยอมให้ตัวเองสูดกลิ่นนั้นเข้าปอด

“รพพยาบาลละ”

“เรียกแล้ว”

“แต่สภาพแบบนี้คง...”

อิการิก้าวเท้าถอยหลัง ขณะกลุ่มคนตรงหน้ากำลังกระซิบกระซาบ เธอรู้สึกเหมือนหนองน้ำนั้นกำลังแผ่ขยายไล่ตามเท้าเธอ เหมือนตอนที่เกิดกับคุโรดะไม่มีผิด

หญิงสาวสืบเท้าเร็วรี่ เ่งตัวเองให้พ้นจากลานจอดรถ ทะลุออกด้านหน้าแมนชั่น แล้วจึงหยุดสูดอากาศเข้าปอดตัวเองเต็มแรง เธอแว่วเสียงไซเรนรพพยาบาลดังมาแต่ไกลจึงออกวิ่งไปยังทิศทางตรงข้าม หักเลี้ยวหัวมุมแรก

ทันทีที่สายตาเหลือบไปเห็น เมื่อปอดจวนเจียนจะระเบิด ในที่สุดอิการิ ก็หยุดฝีเท้า เอื้อมมือข้างหนึ่งยันรั้วริมถนน เสียงหอบหายใจสะท้อนก้องไปทั่วย่านที่อยู่อาศัย

อิการิพยายามปรับลมหายใจให้เข้าที่ แต่ก็ทำไม่สำเร็จ เสียงหัวใจเต้นตุบกระแทกที่โครงจนแทบจะปริแตก

เกิดอะไรขึ้นกันแน่

หญิงสาวเซ็ดเหงื่อที่พรingsพรูท่ามกลางสายลมเย็น

คนที่นอนอยู่คือมาโฮะไม่ผิดแน่ ทำไมเธอถึงนอนแน่นิ่งจนมองเลือดอยู่อย่างนั้น สภาพไม่ต่างกับคุโรตะสามิเลยสักนิด

ไม่เข้าใจ นับแต่เธอเผชิญชะตากรรมคืนเร็นกังถล่มมีแต่เรื่องประหลาดยากทำความเข้าใจไม่หยุดหย่อน คนที่อิการิอยากคุยด้วยล้วนล้มจมกองเลือด ต่อหน้าต่อตาเธอทีละคน มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

พันล้านกระทบดังกึกกัก สังหรณ์ว่าตัวเองถูกดึงเข้าไปพัวพันสิ่งเลวร้าย ยามนี้หญิงสาวอยากดิ่งผ่านวมขึ้นคลุมโปง หลับตาไปชั่ววินาที

—แบบนั้นก็ดี

อิการิได้ยินเสียงจากท้องฟ้า

—ถ้ากลัวก็ไม่ต้องฝัน เรื่องนี้เกินกำลังอิการิอยู่หลายขุม

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก นี่เธอมีอาการหูแว่วอย่างนั้นหรือ แต่ถ้าเป็นคนนั้น คงพูดอย่างที่เธอได้ยินเมื่อครู่

ทว่าคำพูดเหล่านี้ส่งผลตรงข้ามกับเธอ มันกลับสร้างแรงฮึดให้อิการิ

เธอจะวิ่งหนีไปไม่ได้เด็ดขาด เพราะถ้าอิการิหนีแล้วใครจะเอาคืนให้ ชายคนรักที่นอนตายโดยไม่มีใครสนใจไยดีละ หน้าที่ของเธอคือต้องเปิดเผยความจริงที่เกิดขึ้นตอนนั้นให้ได้

อิการิเฝ้าริมฝีปากแน่น แหงนหน้ามองพระจันทร์เหนือศีรษะ

ในเมื่อเธอไม่มีทางได้สอบถามเรื่องราวจากปากภรรยาของคุโรตะ

อีกต่อไป ทั้งที่มาโชะน่าจะรู้เรื่องราวสามีก่อนและหลังที่เขาจะเสียชีวิต
ฮิการิจึงไม่เหลือทางเลือกอื่น นอกจากความหาผู้ชายใส่แว่นตารอบดำ
คนนั้น ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม

4

ตอนนั้นโมริโอกะ โซอิจิกำลังยิ้ม

ยากุซึฮวนนึกถึงฉากนั้นขึ้นมาอีกครั้ง พลังไต่ไปตามถนนยามรัตติกาล
ขณะที่เขามุ่งหน้าต่อไปเรื่อยๆ เสียงไซเรนที่กรีดร้องกระทบโสตก็
ค่อยๆ เคลื่อนห่างไปยังทิศทางตรงกันข้าม ยิ่งสืบเท้าไปข้างหน้ามากเท่าไร
ตรอกสายนี้ยิ่งแคบและมีมืดมิด อนาคตการขยัดในห้วงความทรงจำที่ผู้ดลิก
ในซอกหนึ่งของสมอง

เวลานั้นโมริโอกะนั่งเยื้องกับยากุซึในคาเฟ่คินเรนกัง

โมริโอกะนั่งตรงข้ามกับผู้หญิงสวมเสื้อถักไหมพรมสีแดง โต๊ะนั้นเป็น
ที่นั่งสำหรับลูกค้าสองคน จากที่นั่งของยากุซึเห็นใบหน้าด้านข้างที่ล้อมกรอบ
ด้วยผมทรงบ๊อบของผู้หญิง หากพิจารณาจากอายุและรูปร่างหน้าตาของ
เธอแล้วคงเป็นผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับโมริโอกะ

ขณะที่ทอดสายตาเหม่อมอง จังหวะหนึ่งโมริโอกะก็มองมาที่เขา ประสาน
สายตา จากนั้นโมริโอกะก็ยิ้มกว้างจนตาหยี

ชั่วพริบตาถัดจากนั้น ตัวอาคารพลันถล่ม

ยากุซึวิ่งตามคุโรตะท่ามกลางความสับสนอลหม่าน ทำให้เขาสัมผัสภาพ
ที่ตัวเองเพิ่งเห็นเมื่อครู่ไปจนสิ้น

ความทรงจำเพิ่งหวนกลับเมื่อวันก่อนนี้เอง

คืนนั้นเขากำลังต่อแถวเข้าพิธีสียะของคุโรตะ เนื่องจากเสร็จงานเร็ว
จึงไปถึงสถานที่จัดงานศพไว

ระหว่างเข้าแถวอยู่น้ำใต้ต้อนรับ จู่ๆ มีเสียงอะอะไววายดังออกมาจากข้างในสถานที่จัดงาน พอเขาเดินเข้าไป เห็นผู้ชายหลายคนกำลังยืนล้อมผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ ผู้หญิงคนนั้นกำลังโอดครวญอะไรบางอย่างกับมาโฮะ ภรรยาของคุโรดะ

—ทำไมตอนนั้นคุณโทชิกิถึงปล่อยให้คุณโซจิจินอนตายไปแบบนั้นคะ ฉันพยายามเข้าไปสอบถามกับคุณโทชิกิแล้ว แต่เขากลับถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาฉัน...

ยาคุซึสะดุ้งเฮือก เขาจำผู้หญิงคนนี้ได้แล้ว ผู้หญิงคนนี้อยู่ด้วยกันกับโมริโอกะที่คาเฟอีนเรนกัง หลังเกิดอุบัติเหตุเธอนั่งอยู่ข้างโมริโอกะซึ่งนอนแบ็บอยู่กับพื้นไม่ยอมห่างไปไหน ยาคุซึเพ่งดูใบหน้าผู้หญิงคนนั้นถ้วนถี่ นัยน์ตากลมโตของเธอเบิกกว้าง ปากกรีดร้องขอความช่วยเหลือ คงเป็นหญิงคนรักของโมริโอกะ

ผู้หญิงคนนั้นมาร่วมพิธีสียะของคุโรดะ ทว่าคำพูดและพฤติกรรมของเธอไม่เหมาะสมกับบรรยากาศและสถานที่จัดพิธีเลยสักนิด กลุ่มผู้ชายซึ่งน่าจะเป็นตำรวจต่างกรุกันเข้าไปห้อมล้อม พยายามกันตัวผู้หญิงคนนั้นออกไปเพื่อดูแลความปลอดภัยของมาโฮะ ผู้หญิงคนนั้นเหลียวมองรอบบริเวณ สิ้นน้ำบ่อาการอึดอัดใจ

ยาคุซึหันหน้าหนีทันที จังหวะนั้นกลุ่มตำรวจก็ควบคุมตัวผู้หญิงคนนั้นออกไป ความเงียบหวนคืนสถานที่จัดงานอีกครั้ง

วินาทีนั้นยาคุซึนึกภาพเหตุการณ์หนึ่งขึ้นมาได้ นั่นคือจากที่โมริโอกะกำลังยิ้มจนตาหยี เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มเป็นอนหน้าและส่งยิ้มให้ยาคุซึ ทั้งที่นั่งร่วมโต๊ะกับผู้หญิงคนนั้น

การกระทำเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไรแน

ทั้งที่ตั้งใจว่าจะไปเข้าร่วมแค่พิธีสียะ ทว่าวันรุ่งขึ้นยาคุซึกลับไปร่วมพิธีกล่าวอำลาคุโรดะด้วย ปรากฏว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้มา การที่เธอไม่ยอม

โผล่หน้ามาให้เห็นยิ่งทำให้เขาไม่สบายใจ

ยากูชิครุ่นคิด

ไม่ว่าเวลานั้นโมริโอกะอาจมองเห็นแผนการในใจเขา มองทะลวงได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ทั้งที่สิ่งที่เขาคิดในใจไม่น่ามีใครล่วงรู้ได้

ยิ่งกว่านั้น หากโมริโอกะนั่งสลบไปกับผู้หญิงคนนั้นละ

ความคิดน่าหุดหิดงุ่นง่านแผดเผาหัวใจยากูชิ วนเวียนอยู่ในสมองจนไม่เป็นอันทำงาน แต่แค่คิดอย่างเดียวโดยไม่ยอมลงมือทำอะไรเลย จิตใจย่อมไม่สงบ

เขาต้องหาตัวผู้หญิงคนนั้นให้เจอ

ยากูชิสุดเอามวลอากาศยามค่ำคืนแสนเย็นเยียบเข้าปอด สัมผัสที่ได้คล้ายถูกใบมีดกรีดทั้ง

เสียงไซเรนที่ดังอยู่ไกลลิบเจียบเสียงไปแล้ว คงเดินทางถึงจุดที่เกิดเหตุตามที่ได้รับแจ้งแล้วกระมัง

ยากูชิเข้าเข้าไปตามตรอกมืดมืดเงียบงัน

5

บานประตูตรงหน้าถูกเปิดแผ่วเบา

“หายหน้าไปนานเลย” ฮิการิทำตาโต หลังเอ่ยคำทักทาย

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

ที่พูดเช่นนั้นเพราะบัดนี้ผมหน้าม้าของยามาจิ ฮารุโอะ ผู้ที่ยืนอยู่หลังบานประตูเปลี่ยนเป็นสีดอกเลาแล้วเกือบครึ่ง ทั้งที่ตอนเจอกันกันเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อนเขายังไม่มีผมขาวแม้สักเส้น

“ขอบใจที่มาหานะ”

ใบหน้าป๊อปปี้ยังคงเต็มไปด้วยความอ่อนโยนไม่เปลี่ยนแปลง ทว่าเต็ม

ไปด้วยวีรอรยแห่งวัยทั้งที่อายุยังไม่ถึงสี่สิบ

“เข้ามาสิ”

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวถอดรองเท้าที่โถงแก๊งค์⁴ ตามคำแนะนำของอีกฝ่าย จากนั้นก็มีเรื่องให้แปลกใจขึ้นอีก เพราะดูสภาพข้างในแล้วไม่เหมือนลักษณะการใช้ชีวิตของผู้ชายตัวคนเดียว มีตุ๊กตาตัวเล็กวางเรียงรายเป็นแถวอยู่บนชั้นวางรองเท้า บานหน้าต่างที่โถงทางเดินประดับด้วยม่านลูกไม้สีขาว

แต่ไม่นานอิการิก็สำเนียงได้ สภาพเช่นนี้คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนับแต่อิซุมิ ภรรยาของเขายังอยู่ หญิงสาวจึงเข้าใจได้ทันทีว่าเหตุใดยามาจิถึงได้แก่ตัวเร็วขนาดนี้

ก่อนที่ยามาจิจะพาเธอไปที่ห้องนั่งเล่น เขาอยากให้อิการิจัดรูปก่อนจึงเดินนำไปยังห้องของภรรยา

“คุณอิซุมิสวยจัง”

ทันทีที่อิการิเห็นภาพถ่ายซึ่งตั้งอยู่บนหิ้งพระขนาดใหญ่ถึงกับพึมพำไม่รู้ตัว เพราะภาพนั้นได้บันทึกใบหน้าเปื้อนรอยยิ้มสดใสของอิซุมิเมื่อกาลครั้งหนึ่งเอาไว้

“ขอใบ้”

ยามาจิดูขวยเขิน รวากับว่าภรรยาเขายังคงอยู่ตรงนั้นด้วย

“อิซุมิเป็นคนที่ไม่ชอบพูดเรื่องพระเรื่องเทพเจ้า ถึงกับเคยปรามฉันว่าบ้านเราไม่จำเป็นต้องมีหิ้งพระ แต่เพราะฉันอยากเห็นหน้าอิซุมิทุกวันก็เลย...”

อิการิคิดว่าเขาคงปวดหัวถึงหิ้งพระทุกวัน ดูเลเอาใจใส่เป็นอย่างดีแต่แก่นหนึ่งพระซึ่งควรประดับด้วยช่อดอกไม้บูชาพระพุทธรูป กลับเป็นกุหลาบสีม่วงอ่อนดอกใหญ่

อิการิโน้มตัวลง เยี่ยมหน้าเข้าไปใกล้ดอกกุหลาบ

⁴ บริเวณทางเข้าบ้าน มีลักษณะเป็นโถงเล็ก มีระดับพื้นที่อยู่ต่ำกว่าพื้นส่วนอื่นของบ้าน

“สีไลล์นี่ ดูสมกับเป็นสีของคุณอิซุมิตินะคะ”

“หมายถึงสีม่วงอ่อนนี่นะเหรอ”

“ค่ะ เจดเดียวกันกับชุดแซกสีไลล์ที่คุณอิซุมิเคยใส่”

“ถ้าจำไม่ผิดคงเป็นชุดลายทางแนวตั้งเส้นเล็กๆ ตัวนั้น”

“ใช่ค่ะ ตัวนั้นแหละ เธอแต่งกายได้เรียบหรูดูดีเสียวละค่ะ”

“ตอนเจ้าตัวกำลังจะซื้อ ลังเลอยู่นานเลย เพราะอายุจะขึ้นเลขสี่อยู่แล้ว ใส่แบบนี้คงดูสั้นไปหน่อย”

“ไม่ต้องกังวลเรื่องนั้นเลยคะ เรียกว่าคุณอิซุมิสวยจะตาย เสียตายแย ถ้าจะให้เธอใส่แต่กางเกงขายาวปิดไว้แบบนี้”

“เอาแต่ชมแบบนี้ อิซุมิก็กะหลิงหมด”

อิการิกับยามาจิพากันหัวเราะร่วนอยู่หน้าห้องพระ

ราวปีครึ่งก่อนหน้า อิการิไปเยี่ยมไข้คนในครอบครัวที่โรงพยาบาล บังเอิญได้เจอกับยามาจิ อิซุมิซึ่งเข้ารับการรักษานในโรงพยาบาลด้วยโรคปอด รั้นรุนแรง แม้อายุห่างกันเกือบสิบปี แต่พวกเขาสอบอะไรเหมือนๆ กัน พุดคุยถุกคอก ทำให้บทสนทนาที่ห้องรอเรียกตรวจกินเวลายาวนานโดยไม่เบื่อ พวกเขาจึงแลกเปลี่ยนช่องทางการติดต่อ กลายเป็นเพื่อนสนิทนับแต่นั้น

ทว่าประมาณหกเดือนต่อมาอิซุมิก็กจากโลกนี้ไป

หลังเอื้อมมือลูบไล้รูปถ่ายผู้จากไปอีกครั้ง ยามาจิก็กชวนอิการิออกไป ยังห้องนั่งเล่น จากนั้นยกถ้วยกาแฟลายดอกไม้้ออกมาให้ เห็นได้ชัดว่า นี่เป็นของชอบของอิซุมิ

“คุณฮิระ ตอนนี...”

ยามาจิจิก็กอีก เมื่อนั่งฝั่งตรงข้าม หันหน้าเข้าหาหญิงสาว

อิการิเองก็ไมรัู้จะได้อตอบอย่างไร

“...เอ้อ ตอนนีทำอะไรอยู่หรอครับ” ยามาจิไมรัู้จะเริ่มบทสนทนา อย่างไรดี เขาไมรัู้ด้วยซ้ำว่าอิการิมีกงานมีการทำมาตั้งแต่แรกหรือเปล่า

บทสนทนาเกี่ยวกับอิซุมิเมื่อครู่ก่อนข้างลิ้นไหล ทว่าตอนนี้เป็นครั้งแรก
ที่พวกเขาทั้งคู่คุยกันสองต่อสอง เพราะทุกครั้งที่ยิการิได้เห็นหน้ายามาจิ
ก็ต้องมีอิซุมิอยู่ข้างๆ เสมอ ในฐานะที่เขาเป็นสามีของอีกฝ่าย

ยิ่งกว่านั้นวันนี้ยังเป็นการพบกันในรอบเจ็ดเดือน นับแต่ยิการิไปร่วม
งานศพอิซุมิ นั่นทำให้เรารู้ช่องทางการติดต่อยามาจิตอนเขาส่งเอกสาร
เกี่ยวกับการจัดงานศพครั้งนั้นมาให้

“คุณยามาจิเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ใช่ไหมคะ”

คราวนี้ยิการิเป็นฝ่ายถามชีวิตความเป็นอยู่ของอีกฝ่าย

ก่อนหน้านี้อิซุมิเคยเล่าให้เธอฟังว่ายามาจิทำงานเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์
ท้องถิ่น ตอนได้ยินเรื่องนี้ครั้งแรก หญิงสาวแปลกใจไม่น้อย จริงอยู่ที่สามี
ของอิซุมิไม่ได้ดูเป็นคนเลวร้าย แต่บรรยากาศที่ได้จากชายคนนั้นดูเป็นคน
ชอบเหม่อลอย ไร้ทักษะความสามารถ

ราวกับว่าอิซุมิอ่านใจยิการิออก เธอรีบอธิบายเพิ่มเติมด้วยความภาคภูมิใจ
ใจว่าเห็นเขาเป็นคนอย่างนั้น แต่เวลาทำข่าว ผลงานที่ได้ยอดเยี่ยมไร้ที่ติ
เชี่ยวชาญ ยามาจิเป็นนักข่าวสังกัดกองข่าวสังคม เน้นนำเสนอปัญหาสังคม
ท้องถิ่นเป็นหลัก ยามาจิขึ้นชื่อเรื่องทำข่าวนำเสนอเสียงเรียกร้องของผู้ด้อย
โอกาสทางสังคม และการเขียนข่าวที่มีเนื้อหารายละเอียดแน่นหลังลงพื้นที่
สัมภาษณ์เก็บข้อมูลรอบด้าน อิซุมิถึงกับเอาข่าวที่เต็มไปด้วยฝีมือ
ของยามาจิให้ยิการิดู นอกจากนี้อิซุมิยังเล่าให้เธอฟังอีกว่า ตนเองอยากให้
สามีทำงานต่อเนื่อง ไม่ต้องหยุดดูแลเธอ แม้อิซุมิต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่
โรงพยาบาลก็ตาม

มาถึงตอนนี้ เวลาผ่านไปไม่ถึงปีหลังจากนั้น ยิการิจึงคิดว่ายามาจิ
น่าจะยังทำงานเป็นนักข่าวอยู่

“ไม่ได้ทำแล้วละ”

เขาถ่ายหน้าเซ็งซำ

อิการิพยายามไม่แสดงความรู้สึกออกทางสีหน้า

“ลาออกจากบริษัทหนังสือพิมพ์แล้วหรือคะ”

น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความลึนหวั่งอย่างยากจะข่มกลั้น

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมถูกย้ายไปทำที่แผนกจัดการทั่วไปนะ”

หากเขายังไม่ได้ลาออกจากบริษัทหนังสือพิมพ์เธอก็ยังมีความหวังอยู่

อิการิกระซิบบอกตัวเองในใจ

“เมื่อเทียบกับสมัยตอนผมอยู่กองบรรณาธิการข่าวแล้ว ตอนนี้น่าค่อนข้างว่างทีเดียว”

ยามาจิยกถ้วยกาแฟขึ้น จากนั้นคลี่ยิ้มเลื่อนราง

“เข้าบริษัทตามเวลาที่กำหนดในตอนเช้า ทำงานให้เสร็จ ตอนเย็นก็กลับบ้าน รู้สึกว่าเวลาในแต่ละวันยาวนานขึ้นเป็นเท่าตัว ถ้ารู้ว่างานเป็นแบบนี้ผมน่าจะขอย้ายมาที่แผนกนี้ตอนที่อิซุมิยังมีชีวิตอยู่ อย่างน้อยก็จะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันนานขึ้นอีกหน่อย”

ยามาจิเริ่มจำจ้วงกับกำลังพูดอยู่กับตัวเอง จู่ๆ ก็มองมาที่อิการิ ประหนึ่งเพิ่งหลุดจากภวังค์อย่างไรอย่างนั้น

“อ้อ ขอโทษที”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“แล้ววันนี้...”

เขาคงอยากถามว่าวันนี้อิการิมาหาเขาทำไม ก่อนจะมาอิการิบอกว่าอยากมาจตุตฐาให้อิซุมิสักหน่อย แต่ยามาจิรู้สึกว่าการปฏิเสธไม่ได้มาที่นี้ด้วยเรื่องแค่นั้นแน่

“วันนี้ฉันมีเรื่องอยากขอร้องคุณยามาจินิดหน่อยค่ะ”

อิการิเปลี่ยนท่าใหม่ให้ดูเป็นทางการ การที่เธอเดินทางมาที่วันนี้เพราะอยากให้เขาช่วยหาที่อยู่ของชายสวมแว่นตากรอบดำ

ตอนแรกหญิงสาวพยายามค้นข้อมูลจากมาโฮะ ภรรยาของคุโรดะ

แต่ตอนนี้เธอตายอย่างเป็นปริศนา สูญสิ้นซึ่งเบาะแส นั้นทำให้ฮิการินึกถึง ยามาจิซึ่งทำงานอยู่ที่บริษัทหนังสือพิมพ์

“คุณพอจะทราบหรือเปล่าคะ เมื่อประมาณสามเดือนก่อน คาเฟ่ที่ชื่อ คินเรนกังเกิดอุบัติเหตุอาคารถล่ม”

“อ้อ ผมรู้เรื่องนี้ตอนกำลังทำงานอยู่ เป็นอุบัติเหตุหน้าเศร้าทีเดียว”

“ฉันก็อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยค่ะ”

ดวงตาของยามาจิเบิกโพลง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ดูวังวนมาตลอด

“พอดีฉันมีเรื่องอยากสอบถามคนที่อยู่ในสถานที่เกิดเหตุตอนนั้น หน่อยนะคะ แต่เพราะมันเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัวทางตำรวจเลยไม่ยอม บอกฉัน ถ้าคุณยามาจิยังทำงานอยู่ที่บริษัทหนังสือพิมพ์ละก็ น่าจะมีรายชื่อ กลุ่มคนที่อยู่ในสถานที่เกิดอุบัติเหตุตอนนั้นอยู่ในมือ ถ้าเป็นไปได้ฉันอยากได้ ช่องทางการติดต่อ...”

ฮิการิอธิบายโดยไม่ลงรายละเอียด เพราะเท่าที่ดู ยามาจิยังไม่หาย โศกเศร้ากับการจากไปของฮิซุมิ ทำให้หญิงสาวรู้สึกแย่น้อยที่ทะเล่ทะเล่า เข้ามาสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่มีคนตายกับเขาเช่นนี้

“เรื่องนั้นผมคง...”

ยามาจิทำหน้ายุ่งยากใจเมื่อได้ยินคำร้องขอของฮิการิ

“ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ตอนนี้ผมไม่ได้ยุ่งกองบรรณาธิการข่าวแล้วหรอกครับ เพราะสามารถขอข้อมูลจากนักข่าวที่ผมรู้จักได้ แต่เรื่องนี้ติดปัญหาตรงที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคล... อืม”

ยามาจิแหงนหน้ามองเพดาน ครางในลำคอ

“แต่ลองดูก็ได้ครับ” เขายอมเป็นธุระให้

“ขอบพระคุณมากค่ะ”

ฮิการิโล่งใจรู้สึกร่าเริงกับว่าในที่สุดก็ได้เบาะแสของผู้ชายคนนั้นไว้ในมือ

“แต่ผมขอไม่รับปากนะครับว่าจะได้แน่หรือเปล่า ที่ผมยอมทำให้เพราะคุณฮิระมาด้วยตัวเอง ไม่ใช่ใครอื่น อีกอย่างเพราะมีคุณ อิซุมิถึงได้มีกำลังใจสู้กับโรคร้ายอยู่นานมาก”

“คุณอิซุมิ...”

ฮิการิเอียงศีรษะ รู้ดีว่าอิซุมิเป็นคนร่าเริงสดใส ซึ่งหาได้ยากในกลุ่มผู้ป่วยโรคเรื้อรัง แน่นนอน บ่อยครั้งที่ฮิการิไม่เห็นอีกฝ่ายที่ห้องรอเรียกตรวจของโรงพยาบาล เพราะอาการของอิซุมิแย่ง แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับไม่เคยบ่นให้ฮิการิได้ยินเลยสักครั้ง อิซุมิเป็นคนมองโลกในแง่ดีเหลือเกิน ถึงขั้นคิดวางแผนจะกลับไปทำงาน พกแล็ปท็อปคอมพิวเตอร์สำหรับใช้ทำงานเข้าไปในห้องผู้ป่วยด้วย จริงอยู่ที่เวลาฮิการิพูดคุยกับอิซุมิมิแต่ความสนุกสนาน หัวข้อสนทนาเกี่ยวกับความรักและการเสริมความงามที่กำลังเป็นที่นิยม แต่หญิงสาวจำไม่ได้ว่าตนเคยพูดให้กำลังใจอีกฝ่ายให้สู้ชีวิตตั้งแต่ตอนไหน ที่จริงฮิการิก็อดแปลกใจไม่ได้เหมือนกัน ทำไมคนที่มีแต่ความสดใสในชีวิต เช่นนี้ถึงเจ็บไข้ได้ป่วย

“เธอเองก็กังวลไม่น้อย”

ยามาจิทำหน้าเศร้าอีกครั้ง

“อิซุมิพยายามทำตัวสดใสร่าเริงให้ผมเห็น เพราะผมเป็นคนบุคลิกแบบนี้เลยแก้ังทำตัวไม่ถูก ไม่รู้จะให้กำลังใจภรรยาอย่างไรดี แต่เพราะคุณไปที่โรงพยาบาลทุกวัน อิซุมิถึงใช้ชีวิตได้อย่างสนุกสนานในทุกๆ วัน กระทั่งวันสุดท้ายของเธอ”

“ฉันเหรอคะ...”

“ฉะนั้น ผมเลยอยากตอบแทนบุญคุณคุณฮิระบ้าง ได้แค่เล็กๆ น้อยๆ ก็ยังดี”

หลังจากนั้นพวกเขาก็พูดถึงเรื่องราวของอิซุมิที่ยังหลงเหลือในความทรงจำอีกครั้งหนึ่ง ฮิการิขอตัวกลับ ยามาจิจึงอาสาออกมาส่งเธอถึง

สถานีรถไฟ

“ปกติวันหยุดผมก็ต้องออกนอกบ้านอย่างน้อยครึ่งหนึ่งอยู่แล้ว
ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ” ยามาจิอ้างมาเช่นนี้ อีการิจึงยากจะปฏิเสธ

ทั้งสองออกจากแมนชั่นเดินมุ่งหน้าไปยังสถานี ระยะเวลาที่ดวงอาทิตย์
เคลื่อนคล้อยเหนือท้องฟ้านั้นแสนสั้น บัดนี้จวนลับขอบฟ้า ฉายแถบสีเหลือง
สดทั่วพื้นที่ที่อยู่อาศัย

ขณะทั้งสองเดินไปถึงกลางทาง

“ตรงนั้นครับ”

ยามาจิชี้นิ้วไปที่มุมหนึ่งข้างทางเดิน บริเวณนั้นคล้ายป่าทึบ มีแมกไม้
ขึ้นปกคลุมหนาแน่น

“เจออิซุมิในสวนสาธารณะนั่น”

อีการิจึงจำเนื้อหาที่ผู้เข้าร่วมงานศพของอิซุมิกระซิบกระซาบกันได้

—ภรรยาคุณยามาจิเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ

—อู๋ย ไม่ใช่เพราะป่วยเหรอ

—อ้อ ได้ยินว่าตกสระที่อยู่ใกล้สวนสาธารณะใกล้บ้าน เสียชีวิตจาก
การจมน้ำ สุขภาพเธอก็อ่อนแออยู่แล้ว ได้ยินว่าล้มตกลงไปในสระตอน
ออกไปเดินเล่นคนเดียว

—หรือว่าเธอตั้งใจฆ่าตัวตาย?

—บ้าสิ จะเป็นอย่างนั้นไปได้ยังไง

“หลังกลับมาพักที่บ้านได้วันเดียว”

ยามาจิพยายามไม่มองไปที่สวนสาธารณะ แต่นิ้วของเขายังคงชี้ไปที่นั่น

“ผมไม่ควรคิดอะไรตื่นเช้านั้นเลย ที่ให้เธอออกจากโรงพยาบาล
เพราะอยากให้กลับมาพักผ่อนที่บ้านสามวัน เตรียมตัวเข้ารับการรักษา
อย่างน้อยผมควรลางานมาอยู่เป็นเพื่อนอิซุมิที่บ้านระหว่างรอ”

คำพูดที่พรึงพรუจากปากชายคนนั้นล้วนแฝงความเสียใจที่หลังทั้งสิ้น

ฮิการิรู้สึกได้ถึงเสียงปริแตกในช่องอก ขณะเงยหน้ามองใบหน้าด้านข้างของยามาจิ

หลายวันหลังจากนั้น ยามาจิก็นำโทรศัพท์มาหาเธอ

เขาได้รายชื่อกลุ่มคนที่อยู่ในสถานที่เกิดอุบัติเหตุคินเรนกังถล่มในมือเรียบร้อยแล้ว ฮิการิประทับใจมาก สมกับที่ทำงานบริษัทสำนักพิมพ์จริงๆ

“ผมขอไม่ลงรายละเอียดนะครับว่าได้รายชื่อมาอย่างไร” ยามาจิเอ่ยอ้อมแอ้ม

ยิ่งกว่านั้นเขายังคอยย้ำเตือนไม่ให้ฮิการิเผลอพูดถึงแหล่งข้อมูล ทั้งตัวเขาเองและชื่อบริษัทหนังสือพิมพ์เด็ดขาด หญิงสาวให้สัญญา แต่จะให้ยามาจิบอกรายชื่อทั้งหมดทางโทรศัพท์ก็ใช่ที่ เขาจึงส่งไปรษณีย์ลงทะเบียนให้เธอในวันรุ่งขึ้น

ฮิการิเฝ้ารอเอกสารอยู่หน้ากล่องรับไปรษณีย์ เมื่อเจ้าหน้าที่ไปรษณีย์มาส่ง หญิงสาวก็ตัดซองเปิดทันที ในนั้นมีกระดาษขนาด A4 อยู่หนึ่งแผ่น พิมพ์รายชื่อหลายสิบชื่อ รวมถึงชื่อของตัวเองด้วย นอกจากนี้ยังมีอายุที่อยู่ และสถานที่ทำงาน

ฮิการิไล่ตรวจรายชื่อตั้งแต่แถวบนสุด นอกเหนือจากโมริโอกะ โซอิจิ กับคุโรดะ โทชิกิแล้ว หญิงสาวตกใจไม่น้อยที่ได้เห็นรายชื่อที่ตนคุ้นเคยรายอื่นอีก เช่น คุโรดะ มาโฮะ วันนั้นภรรยาของคุโรดะก็อยู่ในสถานที่เกิดอุบัติเหตุด้วยอย่างนั้นหรือ

ฮิการิเสียใจเหลือคณาที่ไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับมาโฮะตอนที่เธอยังมีชีวิตอยู่ หญิงสาวมั่นใจมากกว่าผู้หญิงคนนี้ต้องรู้แน่ๆเกิดอะไรขึ้นบ้าง

แต่ตอนนี้ยังมีคนที่อยู่กับคุโรดะอีกหนึ่งคน ผู้ชายคนนี้ยังไม่ตายคนที่ปล่อยให้โซอิจินอนตายอยู่ตรงนั้น

ฮิการิค่อยๆ ไล่อ่านชื่อและอายุที่ละบรรทัดอย่างระมัดระวัง นอกจาก

คุโรตะกับโซอิจิแล้ว ยังมีรายชื่อซึ่งน่าจะเป็นผู้ชายอีกสามคน หนึ่งในรายชื่อเหล่านั้นเป็นชายอายุหกสิบ ดูแล้วไม่น่าใช่ชายสวมแว่นตา อีกคนมีอายุประมาณสามสิบ แต่เป็นพนักงานคาเฟ่คินเรนกัง และพนักงานทุกคนในคาเฟ่ต้องสวมชุดกันเปื้อน แต่เธอจำได้ว่าไม่มีใครสวมแว่นตาสักคน เท่ากับว่าเหลือผู้ชายอีกหนึ่งคน

ยาคุชิ วาตารุ (26)

ฮิการิจองชื่อนั้นขมึง ผู้ชายคนนี้สวมแว่นตาหรือเปล่า มองแค่ชื่อ กับอายุจะบอกได้อย่างไรว่าสวมหรือไม่สวม โอ๊ะ หญิงสาวอุทานเมื่อไล่สายตาไปยังสถานที่ทำงานของเขา ยาคุชิทำงานอยู่ที่บริษัทหลักทรัพย์ฮานามิ แม้ไม่ใช่องค์กรใหญ่โตแต่มีชื่อเสียงทีเดียว เพราะโซอิจิกำลังทำงานอยู่ที่นั่นเหมือนกัน

ฮิการิมุ่นหัวคิว ชายหนุ่มสวมแว่นตาเป็นเพื่อนร่วมงานของโซอิจิอย่างนั้นหรือ

6

ผู้หญิงอายุห้าสิบห้าหลุบตามองเอกสารที่ยาคุชิ วาตารุยื่นให้
“เอ่อ...”

เธอพูดอะไรไม่ออก เหมือนมีบางอย่างผิดพลาดตั้งแต่ชั่วลงบนเอกสาร ได้ตรวจดูตัวเลขอีกครั้ง ในที่สุดก็รู้ความจริง

“แล้วจะทำยังไงดี”

เธอเงยหน้าขึ้น ละสายตาจากเอกสาร ใบหน้าซีดเผือดไม่ต่างกับ चेดของโรคมะเร็งที่ขึ้นเหนือกรอบหน้าผาก

“ทั้งที่คิดว่าพ้นตัวแล้วแท้ๆ แต่กลับติดลบ...”

ยาคุชิขยับแว่นตากรอบดำ

“น่าเสียดายนะครับ”

เขาเอ่ยเช่นนั้นซ้ำๆ รวากับตอกย้ำให้ตัวเองฟัง ขณะได้ตอบอีกฝ่ายตามคู่มือปฏิบัติ ทางออกที่ดีที่สุดคือความสุขุม นิ่งเงียบ เพื่อให้ทุกอย่างดำเนินไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จ

“ของแบบนี้ไม่มีอะไรแน่นอนเลยสักนิด”

ผู้หญิงยังคงนั่งนิ่ง รวากับถ้อยคำของยาคุชิไม่เข้าโสตประสาท รูปร่างหน้าตาเช่นนี้สมัยยังสาวคงงามหยดย้อย มาบัดนี้ทุกอย่างกลับหย่อนคล้อยไร้ความเต่งตึง ชวนให้นึกถึงสัตว์กินพืชสักสายพันธุ์ สาเหตุที่เร่งสังขารให้เป็นเช่นนี้ ไม่ใช่แค่อายุที่เพิ่มขึ้น แต่ยังเป็นจำนวนเงินที่เธอสูญเสียไปซึ่งกำลังบั่นทอนอยู่ในการคำนวณของสมอง หรือไม่กี่ใบหน้าของสามีที่ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรด้วย

หน้าอกของยาคุชิคล้ายมีอะไรบางอย่างหนาหนักกดทับ ถึงกับเผลอกลั่นหายใจพยายามไม่ให้อีกฝ่ายสังเกตเห็น ลูกคำรายนี้ชื่อฮิโรเซะ เธอทำให้ชายหนุ่มคิดถึงมารดา คำหน้าเหมือนผู้ให้กำเนิดของเขาเหลือเกิน

เขาเอ่ย

“ลองคิดดูสิครับ” โดยไม่ต้องคิด

“ผมว่าคัดลอส (ตัดขาดทุน) ไปแบบนี้ไม่ดีแน่ เรามหาช่องทางใหม่ไปด้วยกัน ไม่ใช่ตัดจบไปดื้อๆ แบบนี้”

ฮิโรเซะเงยหน้าขึ้น

“คุณยาคุชิ...”

“คราวนี้เรามาทำให้มันสำเร็จ คุณเองก็อยากมีบ้านพักตากอากาศเป็นของตัวเองโดยไม่ต้องไปกวนใจสามีใช่ไหมล่ะครับ ผมอยากให้คุณทำความเข้าใจนั้นให้เป็นจริง และช่วยไต่ร่ร่องสิ่งที่ผมได้แนะนำไปให้ดี”

“อ้อ”

ตาที่บวมเป่งของฮิโรเซะเริ่มมีน้ำตากรุ่น ก่อนก่อตัวเป็นหยด

“ขอบคุณมากค่ะ ถ้าไม่มีคุณยากุชิ ฉัน ฉันคง...”

ขณะที่ยากุชิส่งยิ้มให้อีกฝ่ายคล้ายการทำงานเครื่องจักร ชายหนุ่ม
พลันรู้สึกเอือมระอากับปฏิกิริยาของตัวเองไม่น้อย ว่าไปแล้วที่ผ่านมานี้เสีย
เขาก็ไม่ต่างอะไรกับลูกแห่ง ชาติพ่อแม่ไปไม่ได้ แต่ในใจลึกๆ เขามีแผน
วางมือจากลูกคำรายนี้ ทว่าสิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาขบคิดใหม่
เพราะเขายังอยากเจอหน้าลูกคำรายนี้อยู่ อยากเห็นเค้ากลางของแม่ให้มาก
กว่านี้มากขึ้นอีก อยากเห็นตัวแทนของแม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้—

จู่ๆ สายลมเย็นเยียบก็เป่ารดชั่วหัวใจ

แววตาของฮิโรเซะกำลังวูบไหวดูน่าเคลือบแคลง ทั้งยังปรากฏให้เห็น
ทางสีหน้า ยากุชิจึงยกมุมปากขึ้นอีกครั้งอย่างเกียจคร้าน

“เอาละ เรามาตัดสินใจเพื่อการลงทุนกันก่อน...”

ชายหนุ่มวางเอกสารจนเต็มโต๊ะ ตั้งใจหันเหความคิดอีกฝ่ายด้วยการ
เริ่มบทสนทนาที่ฟังดูจับต้องได้ ความสนใจของฮิโรเซะอยู่ในกำมือของ
ยากุชิทันที อย่างไรก็ดี งานนี้ตัวยากุชิเองกลับปกปิดความคิดอ่านของตัวเอง
เกือบไม่มีผิด

นับแต่นั้น ถ้ามีดมืดที่ซุกซ่อนอยู่ในช่องอกได้เปิดออก ไม่ว่าเขา
จะทำอะไร สายลมเย็นเยียบก็พัดเข้าไปเป็นระยะ ทำให้หัวใจหนาวสั่นจน
แทบทนไม่ไหว

ใบหน้าผู้หญิงคนหนึ่งปรากฏขึ้นคล้ายกับกำลังสวมทับเค้าร่างของ
ฮิโรเซะซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้า ผู้หญิงคนนั้นที่เขาเห็นที่คืนเร็นกัง

แนะนำนักเขียน

คุวานากิ อายู

เกิดปี 1987 จังหวัดเกียวโต จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกียวโต เธอชอบหนังสือมาตั้งแต่เด็ก และได้เขียนเล่าเรื่องราวของตัวเองตอนอยู่ชั้นประถม

เมื่อได้ทำงาน เธอจึงเริ่มเขียนหนังสืออย่างจริงจังและส่งเรื่องเข้าประกวดในรางวัลที่คิดว่าเหมาะกับตัวเอง เป็นเวลาตลอด 10 ปีที่เธอได้เขียนเรื่องสั้นไปหลายสิบเรื่องโดยไม่มีธีมหรือรูปแบบการเขียนใดๆ และหนึ่งในผลงานที่เธอส่งเข้าประกวดด้วยคิดว่าเป็นแนวเรื่องสั้นที่แปลกใหม่ก็ได้กลายเป็นผลงานแรกที่เปิดตัวเธอในฐานะนักเขียน

รางวัลชนะเลิศจากเวที “Kurashi no Shosetsu Taisho” ครั้งที่ 8 (暮らしの小説大賞) ในปี 2021 จากเรื่อง “Yuketa Kugi” (焼けた釘) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Sangyo Henshu Center

รางวัล Grand Prix หมวดbungo (文庫グランプリ) จากเวที “Kono Mystery ga Sugoi” ครั้งที่ 21 (このミステリーがすごい) ในปี 2022 จากผลงานเรื่อง “Remon to Satsujinki” (レモンと殺人鬼) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Takarajimasha (宝島社)

แนะนำนักแปล

สุริยวรรณภูมิ สิริวิวัฒน์กุล

เริ่มอาชีพนักแปลจากการแปลการ์ตูนญี่ปุ่น จากนั้นจึงเขยิบมาทดสอบงานแปลนวนิยายสืบสวนสอบสวนจากแดนอาทิตย์อุทัยตั้งแต่ตอนเป็นนิสิตที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แม้ความรู้เท่าทางอ้อม จากนั้นย้ายไปพำนักที่ญี่ปุ่น หาความรู้เพิ่มเติมครูใหญ่ก่อนเบนเข็มไปเรียนวรรณคดีที่ University of Oxford กระทั่งสำเร็จการศึกษาจาก Department for Continuing Education ปัจจุบันยึดอาชีพนักแปลและบรรณาธิการต้นฉบับเป็นหลัก ผลงานแปลกับสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่ผ่านมา เช่น

สาวอลิซ (โคบายาชิ ยาสุมิ)

พระอาทิตย์เที่ยงคืน (ฮิงาชิโนะ เคโงะ)

เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ (ฟูกะมิโคริ โนวากิ)

ปกัดมแห่งการแก้แค้น

復讐の泥沼

คฺวางากิ อายุ เขียน

สุริยงวรุณมิ สิริวิวัฒนกุล แปล

FUKUSHU NO DORONUMA by Ayu Kuwagaki Copyright © 2024 by Ayu Kuwagaki
Original Japanese edition published by TAKARAJIMASHA, Inc. Thai translation rights
arranged with TAKARAJIMASHA, Inc. through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.
Thai translation rights © 2025 by BOOK TIME Company

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0685-1

คฺวางากิ, อายุ.

ปกัดมแห่งการแก้แค้น.- กรุงเทพฯ : บั๊ค ไทม์, 2568.

280 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริยงวรุณมิ สิริวิวัฒนกุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0685-1

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวะประระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษ์ธร

ภูสุรี ภูมิภัก

ศุภณี ศรีมันจ รามิน จันทรจอม

มาริสา ซาติยาภา รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บั๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิมพ์
กระต่ายนอนสายตาหลับ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ผลงานเด่นของ Kuwagaki Ayu

สำนักพิมพ์พูน

ราคา 349.-

レモンと殺人鬼

เลมอนกับฆาตกรปีศาจ

กลางฤดูร้อนอันเจียบั่น ตำรวจพบศพหญิงสาวผู้หนึ่ง
พร้อมเสียงลือว่าเธออาจเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมเพื่อเงินประกันชีวิต
ทว่า มิโอะ ผู้เป็นพี่สาว ไม่เชื่อในข้อกล่าวหาเหล่านั้น
และพร้อมจะเสี่ยงทุกอย่างเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของน้องสาว
ระหว่างเส้นทางที่เต็มไปด้วยคำโกหก ความลับ และแรงจูงใจอันดำมืด
สิ่งที่ถูกเปิดเผยอาจทำลายความเชื่อมั่น...
หรืออาจพิสูจน์พลังแห่งความรักที่ไม่เคยดับสูญ
เลมอนกับฆาตกรปีศาจ ไม่ใช่แค่นิยายสืบสวนสุดหักมุม
ที่มอบความประหลาดใจให้แก่ผู้อ่าน
แต่นำทางไปสู่ราวจิตใจมนุษย์ เฝ้ายหน้ากับความรัก ความเชื่อใจ
และความสิ้นหวังซึ่งพันผูกอยู่กับความจริงที่คาดไม่ถึง

นิยายสืบสวนดีกรีรางวัลใหญ่ “Kono Mystery ga Sugoi!” ครั้งที่ 21
ยอดขายนำมากกว่า 300,000 เล่มในญี่ปุ่น

復讐の泥沼

ปลัดขิมแห่งการแก้แค้น

อิการิไม่เคยคิดจะมาใคร... แต่วันที่แม่ของเธอ
ต้องการปอดใหม่ เธอต้องหาเงินยี่สิบล้านเยน
แลกกับการลักลอบผ่าตัดผ่าน
“สมาคมรินเนะ” เครือข่ายค้ำมนุษย์
อิการิจึงตั้งลี้กลสู่เงามืด
ยิ่งเดินหน้า ศพก็ยิ่งทับถมตามหลัง
และไม่มีเวลาให้หันกลับไปมองความพังพินาศที่เธอทิ้งไว้
ชายแว่นตากอบคำผู้หลงใหล “สีหน้าสิ้นหวัง”
มองอิการิเป็น “ผลงานชิ้นเอก”
ที่จะเติมเต็มความกระหายในใจเขา
เมื่อไซโคพารล่าไซโคพาร ความหฤหรรษ์จึงบังเกิด
“ปลัดขิมแห่งการแก้แค้น”
นิยายสืบสวนแนวจิตวิทยาสุดระทึกหักมุม

สำนักพิมพ์ไต้พุก

ราคา 349.-

อิการิไม่เคยคิดจะฆ่าใคร... แต่วันที่แม่ของเธอต้องการปอดใหม่เพื่อมีชีวิตต่อไป
—เธอไม่มีทางเลือก นอกจากต้องหาเงินยี่สิบล้านเยน แลกกับการลักลอบผ่าตัดผ่าน
“สมาคมรินเนะ” เครือข่ายมืดที่ค้ำมนุษย์เพื่อใช้อวัยวะ อิการิจึงดิ่งลึกลงสู่เงามืดของญี่ปุ่น
แม้เธอไม่ปรารถนาจะทำร้ายใคร—แต่ยิ่งเดินหน้า ศพก็ยังทับถมตามหลัง
และไม่มีเวลาให้หันกลับไปมองความพังพินาศที่เธอทิ้งไว้
และแล้ว ชายแว่นตาครอบดำ ผู้หลงใหลใน “สีหน้าสิ้นหวัง” ของมนุษย์
ได้มองอิการิเป็น “ผลงานชิ้นเอก” ที่จะเติมเต็มความกระหายในใจเขา
ในเกมที่ไซโคพาสล่าไซโคพาส ไม่มีคำว่า “ผู้บริสุทธิ์!”

ปลัดทมิฬแห่งการแก้แค้น นิยายสืบสวนแนวจิตวิทยาสุดระทึกหักมุม
จากปลายปากกาของ **คุวานากิ ฮายู** เจ้าของรางวัลชนะเลิศ Kono Mystery ga Sugoi!
จากชุด “**เลมอนกับฆาตกรปีศาจ**” ซึ่งมียอดขายถล่มทลายกว่า 300,000 เล่มในญี่ปุ่น